Charlotte Hughes

314

REȚETA FERICIRII

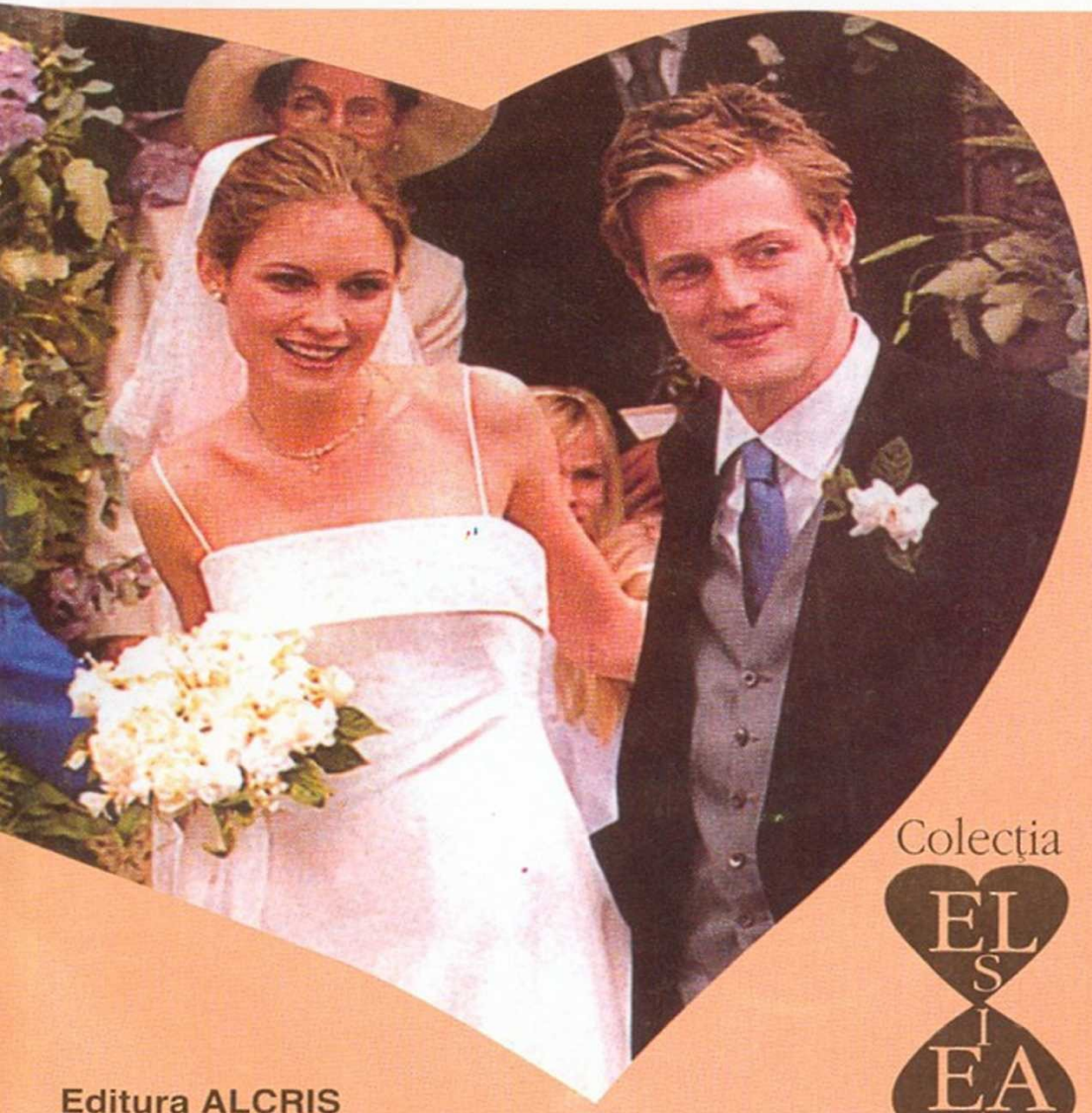

Colecția ELSIEA

Editura ALCRIS

CHARLOTTE HUGUES

Reţeta fericirii

ALCRIS

Prolog

— Annie, vei fi cea mai frumoasă mireasă. Winston Hartford îşi privi fiica, mândru de frumuseţea ei. De fapt, a existat cândva o femeie mai frumoasă decât tine, scumpa ta mamă, odihnească-se în pace.

— Annie este mai frumoasă decât răposata, interveni Vera Holmes, menajera familiei Hartford. Ea o îngrijise pe Annie după moartea doamnei Hartford, care survenise pe când fata avea câţiva anişori. Cele două erau foarte apropiate. Annie nu avea secrete faţă de Vera. Iar dacă mai era ceva ce Annie refuza să-i spună, Vera putea să ghicească şi singură.

Annie privi încă o dată rochia de satin cu care era îmbrăcată şi clătină din cap. Era o

rochie foarte modernă şi costisitoare, realizată din multe jupoane, dantelă şi perle. Dar Annie nu era genul de fată căreia să-i pese prea mult de veşminte. Se simţea nefiresc în această rochie şi i se părea că sub fustele pe care le purta acum, avea atâta loc încât să adăpostească toţi câinii şi pisicile pierdute din Atlanta.

— N-aş putea spune că-mi place prea mult, îi zise Annie Verei, cu toate că nu era cazul să comenteze căci rochia îi fusese dăruită de viitoarea ei soacră. Era un model original realizat la Paris, care făcea să pălească în preajma ei frumuseţea celorlalte rochii. Fusese executat de o mare creatoare de modă, care nu economisise nimic. Annie şi viitoarea ei soacră zburaseră la Paris de două ori cu Concorde, bineînţeles pe banii lui Winston Hartford, care nu avusese timpul necesar să le însoţească la cumpărături. Cele două femei stătuseră în cele mai bune hoteluri, mâncaseră la restaurante de patru stele şi alcătuiseră garderoba lui Annie.

Annie era sigură că avea acum mai multe rochii şi pălării decât Nancy Reagan. Era

clar că viitoarea ei soacră dorea s-o dezobişnuiască de jeanşii de care ea nu prea se despărţea. Dar pe Annie n-o interesau toaletele ca pe alte fete. Îşi petrecuse copilăria îmbrăcând numai pantaloni, apoi trăise în acele internate unde fetele purtau uniforme atât de insipide. Când mai crescuse şi ajunsese într-o şcoală unde elevele acordau mare atenţie îmbrăcăminţii, machiajului, Annie trebui să găsească explicaţii plauzibile pentru directoarea care era intrigată de felul ei de a se îmbrăca. Nici măcar când mergea să se distreze, ea nu exagera cu machiajul. Folosea puţin fard pentru a da culoare obrajilor şi o tentă de ruj. De fapt, nici nu avea nevoie de machiaj căci şi la douăzeci şi nouă de ani tenul ei arăta perfect. Dar de astă dată, dedică mai mult timp machiajului. După ce termină, cea care o privea din oglindă arăta cu totul diferit de vechea Annie. Îşi pieptănase părul blond spre spate, lăsându-şi faţa liberă, punându-şi în evidenţă ochii migdalaţi şi sprâncenele frumos arcuite. Îşi prinsese voalul de mireasă în vârful capului. După ce termină,

se întrebă de ce oare pregătirile de nuntă erau întotdeauna atât de minuţioase. Apoi, renunţă să se mai gândească, spunându-şi că avusese ocazia să opteze pentru ceva mai simplu, dar n-o făcuse, aşa că regretele erau inutile.

În acel moment deveni conştientă de privirile tatălui ei şi ale Verei aţintite asupra ei. Probabil, ei se întrebau de ce nu era fericită, că doar se mărita cu cel mai grozav bărbat din Atlanta. Eldon Wentworth era nu numai tânăr, frumos, manierat şi educat, dar ştia să-şi croiască drum spre inima oricărei femei. Numai cu ea dăduse greş. Annie îl plăcea ca prieten dar ideea unei căsătorii şi a unei relaţii de durată cu el o lăsa rece.

Tatăl ei făcu un pas în spate şi-şi privi fiica plin de admiraţie. Încăperea se umpluse de multe fete cu buchete frumoase de flori. Acestea se risipiră care-ncotro în momentul în care intră Winston Hartford. Annie era obişnuită cu astfel de reacţii din partea celor din jur. Observase de mult că apariţia tatălui ei avea darul să intimideze pe oricine.

— Tată, ce-ai făcut? Ca de obicei, ai speriat lumea!

— Am vrut să văd cum arăţi ca mireasă şi să păstrez imaginea asta pe vecie.

Annie roşi. Tatăl ei nu era genul de bărbat sentimental, dar de astă dată se vede că făcea o excepţie.

— Şi tu arăţi foarte bine, spuse ea, forţându-se să-i zâmbească. Atmosfera din încăpere era destul de tensionată. Deşi bănuia că fiica lui nu era prea încântată de căsătoria pe care urma s-o încheie, el nu spunea nimic. El îl alesese pe Eldon Wentworth şi abia aştepta să vadă această căsătorie încheiată.

— M-ai făcut fericit cu căsătoria ta, Annie, îi spuse el. Nu-ţi închipui cât de mult mi-am dorit să te văd măritată cu un băiat de familie bună.

Da, îşi spuse Annie, fusese destul de bine educată şi i se repetase întruna că trebuia să se căsătorească cu un bărbat de familie.

„… iar Wentworth este una dintre cele mai respectate şi vechi familii din Atlanta. Eldon va avea grijă de tine cum se cuvine. Te iubeşte atât de mult, ştii doar.”

Annie se întrebă de ce oare credea tatăl ei că ea avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. O considera chiar atât de neajutorată? Cât despre aşa-zisa dragoste pe care i-o purta Eldon… era mai bine să nu se mai gândească la ea. Era convinsă că Eldon era un egoist care nu se iubea decât pe sine. Aşa se explica şi faptul că se uita toată ziua în oglindă. Era în permanenţă îmbrăcat impecabil pentru că nu avea altă preocupare în afară de ţinuta lui. Mai apoi, începuse să se îngrijească de felul în care arăta ea. Dacă se întâmpla ca Annie să-şi verse o picătură pe haine, el îi aducea imediat un şerveţel şi insista ca ea să cureţe locul imediat. Dacă mergeau undeva împreună, el avea grijă ca Annie să nu cumva să-şi verse ceva în poală. De aceea, ori de câte ori mergeau undeva, Annie comanda supe şi sosuri pentru a-l tortura pe Eldon.

Deocamdată el o înconjura cu atenţie, dar acest lucru nu avea să dureze. Poate că familia lui era una foarte respectată, dar a ei era cea mai bogată şi mai influentă din zonă. Iar faptul că tatăl ei deţinea foarte

multe companii, se adăuga bunului renume şi averii deja existente. Iar lui Eldon îi plăceau banii şi puterea. Căsătorindu-se cu fiica lui Winston Hartford, Eldon îşi asigura dreptul la aceste companii, după retragerea socrului lui. Pe Annie o necăjea faptul că tatăl ei nu vedea cum stăteau lucrurile în realitate. Sau poate că acest aspect nu-l interesa. Era pentru prima oară în viaţă când tatăl ei se lăsase sub imperiul emoţiilor. Vedea în Eldon fiul pe care-l pierduse. Annie ascultă liniştită cum tatăl ei continuă predica despre avantajele căsătoriei cu Eldon. Se uită pe fereastră şi văzu limuzina familiei care aştepta să transporte cuplul după ce acesta îşi va fi schimbat jurămintele de căsătorie. Urmau să meargă la cel mai luxos restaurant din Atlanta unde cei opt sute de invitaţi să se distreze şi să mănânce homarii pescuiţi cu o seară înainte în Maine. Tatăl ei insistase să stabilească meniul ca şi biserica la care să se desfăşoare ceremonia, să invite foarte mulţi oaspeţi, printre care multe celebrităţi şi demnitari. Annie îl lăsase să se agite, să facă totul aşa cum dorea el. Căsătoria ei cu

Eldon era considerată evenimentul anului. Echipajele de televiziune, fotografii şi reporterii se adunaseră încă de la prima oră. Desigur, ei urmau să conducă cuplul până la aeroport, de unde acesta urma să plece în luna de miere, în Europa. Annie nu aştepta cu bucurie acest eveniment şi spera că se va întâmpla ceva care să oprească lucrurile în loc. Dar, pe măsură ce minutele treceau, ştia că nu mai avea cine s-o salveze. Toată Atlanta părea că aşteaptă acest eveniment. De aceea, Annie era convinsă că nu va avea cine s-o salveze, aşa cum îşi dorea ea. Salvatorii de acest gen apăreau numai în poveşti. Nu apăreau când vedeau o fetiţă veghindu-şi mama care era pe moarte, sau când murea vreun nevinovat. Acestea erau realităţile dure ale vieţii. Singura diferenţă era că acei bogaţi puteau să-şi arate durerea în mod public.

Iar Annie ştia că trebuia să facă ceea ce-i cerea tatăl ei pentru că întotdeauna făcuse asta. Se va căsători cu Eldon, va purta acea rochie de mireasă care costase o avere şi-i va face acestuia copii frumoşi şi sănătoşi. Eldon era convins că, o dată cu trecerea

timpului, ea va ajunge să-l iubească. Iar ea nu avea de ales, îl va tolera.

— O, cum zboară timpul, remarcă tatăl ei. Ar trebui să ies în faţa casei să-l întâmpin pe guvernator. Îşi sărută fiica şi-i spuse: aş fi vrut ca mama şi fratele tău să fi fost aici, să te vadă. Ar fi fost mândri de tine. Ai grijă de fata mea Vera, continuă Winston pe un ton care impunea respect, de astă dată.

Vera închise uşa în urma tatălui lui Annie.

— Dacă tot te-ai hotărât să dai curs acestei ceremonii ar trebui să zâmbeşti măcar. Arăţi de parcă ai merge la înmormântare, nu la propria-ţi nuntă.

Annie nu luă în seamă spusele femeii. N-avea rost să înceapă să plângă, să-i curgă rimelul pe obraji.

Vera insistă:

— E prea târziu să-ţi mai faci iluzii c-o să te salveze careva.

— Oricum m-aş fi gândit că au murit degeaba atâtea sute de homari, zise ea cu jumătate de gură.

— Nu cred că toată cheltuiala asta afectează bugetul tatălui tău, dacă la el te gândeşti.

— Dar guvernatorul? Dar tata? L-aş umili în faţa atâtor persoane.

— Guvernatorul va trece peste asta, iar pentru familia Hartford nu va fi primul sau ultimul scandal cu care se va confrunta.

Annie ştia că acesta era adevărul. Fratele ei murise dintr-o supradoză sau din cauza alcoolului. Dar familia rezolvase lucrurile aranjând ca o persoană, apărută din senin, să afirme că fratele ei încercase în ultimul moment să evite o căprioară şi de aceea intrase cu maşina într-un copac de pe şosea.

— Nu ştiu de ce ai lăsat lucrurile să meargă atât de departe Annie Hartford. Tu nu-l iubeşti pe Eldon mai mult decât mine şi nici pe maică-sa aia cu dinţii de cal, pe care n-o suportă nimeni. Oricum, asta n-o să-ţi aducă fratele înapoi, să fii sigură.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ştiu foarte bine că te căsătoreşti cu el numai pentru că tatăl tău îl place foarte mult. Din diferite motive, Eldon îi aminteşte de Bradley. Eu una, nu văd asemănările. Bradley era bun şi blând. Eldon este egoist şi nu se gândeşte decât la bani.

— Vera, de ce ai aşteptat atât ca să spui

ce gândeşti? De ce n-ai vorbit mai devreme? Poate că aş fi simţit că am un aliat în tine.

— Ai aproape treizeci de ani, domnişoară. Am crezut că înţelegi la ce te aştepţi când te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti.

— Şi ce ar fi trebuit să fac?

— Eşti foarte bogată, nu va trebui să munceşti niciodată ca să-ţi câştigi existenţa.

— Fiecare trebuie să aibă un scop în viaţă Vera. Iar dacă nu mă căsătoresc, probabil voi pierde dreptul la moştenire. Deci, va trebui să muncesc.

— Nu-mi amintesc să te fi sustras de la muncă până acum, Annie. Ai lucrat în căminele pentru cei fără adăpost, te-ai ocupat de strângerea fondurilor pentru azilurile din oraş. Nu te subestima fetiţo, te-ai descurcat foarte bine.

— Ai dreptate într-o singură privinţă, Vera. Nu-l iubesc pe Eldon şi nici nu-l voi iubi vreodată. Dar vreau să-l fac fericit pe tata. Parcă i s-a stins lumina din priviri de când a murit Bradley.

— Oamenii sunt răspunzători de propria lor fericire, Annie, continuă Vera. Nu-ţi poţi petrece restul vieţii făcându-i bucurii tatălui

tău. Tot din cauza lui n-ai urmat colegiul care te-ar fi interesat.

— Dar tata are nevoie de mine. Cine altcineva ar putea să-i organizeze mai bine seratele, să aibă grijă de obligaţiile lui sociale? Sau să urmărească dacă-şi face zilnic exerciţiile?

— Îşi poate angaja o secretară personală şi o profesoară de fitness. Iar tu ar trebui să-ţi organizezi viaţa. Nu crezi că te-ai sacrificat destul? Ai pierdut zece ani din viaţă, având grijă de tatăl tău, încercând să-l vezi fericit. Trebuie să te şi măriţi pentru asta, cu un bărbat pe care nu-l iubeşti?

Annie, care privea pe geam, îl văzu în acel moment pe şoferul tatălui său sărind din limuzină.

— Ce se întâmplă cu Sneddley? o întrebă ea pe Vera.

— O, bietul are probleme cu prostata. Aleargă la fiecare sfert de oră la toaletă. Eu am tot insistat să meargă la un doctor, dar ştii cum sunt bărbaţii.

Annie avu o idee în acel moment.

— Unde duce uşa asta, Vera? zise ea arătând spre o uşă de stejar masiv din

celălalt capăt al camerei.

— La un hol care ajunge pe undeva în spatele bisericii. Sunt şi nişte încăperi pe acolo.

— Există şi o uşă care duce spre stradă?

— Desigur, de ce întrebi?

Annie continuă:

— Sneddley lasă vreodată cheile în maşină?

— Nu ştiu asta, dar oricum, mai există o pereche de chei în compartimentul mănuşilor. Vera se încruntă. Ce vrei să faci?

— Să-ţi urmez sfaturile, zise Annie sărutând-o. Ai dreptate, de când a murit Bradley n-am făcut altceva decât să compensez pierderea lui. Am obosit să-i tot fac fericiţi pe alţii. Trebuie să mă gândesc şi la mine.

— Mă bucur că ai luat această decizie. Ai de gând să i-o spui şi tatălui tău?

— Nu mai am timpul necesar. Ochii lui Annie se umplură de lacrimi. Vera, te iubesc mult, să nu uiţi asta niciodată. Te rog ca atunci când iese Sneddley din baie, să-l mai reţii câteva minute. Spune-i c-am dispărut. Roagă-l să caute prin toate încăperile din

spatele bisericii. Astfel voi avea timp să mă îndepărtez de locurile astea.

— În orice moment tatăl tău poate să bată la uşă, Annie. Mai bine ar fi să-i explici.

— N-am timp de pierdut, Vera. Sper să pot scăpa de fotografi.

— Bine, grăbeşte-te, spuse Vera.

Annie o luă la fugă şi ajunse în holul care dădea spre curtea din spate. Limuzina se afla chiar acolo. Annie îşi aminti toate poveştile pe care le citise în copilărie, cu cavaleri îmbrăcaţi în armuri, Făt Frumos şi altele de acest gen. Îşi dori încă o dată să-i apară în faţa ochilor un asemenea personaj care s-o ducă undeva, unde nu i se mai putea întâmpla nimic rău. Îşi dădu curând seama că era o dorinţă absurdă. Era singură şi singură trebuia să se descurce. Aşa că-şi luă poalele în mâini şi începu să alerge.

Capitolul 1

— Gin.

Darla Mae Jenkins avea un talent deosebit de a aranja cărţile de joc sub formă de evantai. I le arătă şeful ei, Sam Ballard. Darla avea unghiile vopsite în aceeaşi

culoare stridentă în care îşi vopsise şi părul. Obişnuia să spună că era culoarea ei naturală, că toţi din familie aveau părul roşu. Dar multă lume din Pinckney, Georgia, o vedea strecurându-se pe uşa din spate a salonului de coafură lunea dimineaţa, când se presupunea că salonul era închis.

— Îmi datorezi treizeci şi cinci de cenţi, îi spuse ea bărbatului care stătea în faţa ei.

Sam se strâmbă, apoi se uită la cărţi. Darla era cunoscută drept o mare trişoare şi nu o dată se lăsase păcălit de ea.

— Ştii ce cred eu, Darla Mae? Cred că ai ascuns un as în portjartierul pe care ţi l-ai cumpărat lunea trecută de la Athens.

Darla se ridică şi-şi dădu părul pe spate cu un gest elegant, dar pe care Sam îl ura, pentru că femeia îl repeta prea des.

— Sam Ballard, nu-mi vine să cred că mă acuzi de înşelătorie. Doar mă cunoşti atât de bine şi ştii că nu pot face aşa ceva. Darla îşi propti mâinile în şolduri şi-l privi suspicioasă. De unde naiba ştii tu despre noul meu portjartier? Singura dată când ai aruncat o privire sub fustele mele, n-ai reacţionat cum trebuia.

El îşi amintea destul de bine. Incidentul se petrecuse în liceu, când Darla ajunsese pe bancheta din spate a maşinii lui, după ce dansaseră amândoi. Darla fusese aleasă Miss Liceu în acea seară. Sam ştiuse încă de pe atunci că făcea o greşeală, dar nu putuse scăpa de ea. Încercase să-i compună un cântec despre felul în care arăta ea, despre prietenia dintre ei şi respectul pe care i-l purta el, dar ea înţelesese prea bine că fusese respinsă şi îi reproşa acest lucru ori de câte ori avea ocazia.

— Sam, ţi-am pus o întrebare, insistă Darla. De unde ştii despre noul meu portjartier?

Sam rânji:

— Locuim într-un orăşel, draga mea. Pe aici veştile circulă repede. Am auzit că ai plătit destul de mult pentru el.

Darla se ridică şi-şi îndreptă fusta. Sam îi făcea adesea observaţie că fusta ei era prea strâmtă şi prea scurtă, dar ei nu-i păsa.

— Ai dreptate în privinţa bârfelor din oraş, dar eu nu le iau în considerare. De fapt, nu trebuie să dau raportul nimănui despre ceea ce fac.

— Poate că ar trebui să fii puţin mai discretă, domnişoară Jenkins.

— Mie mi se pare că sunt regina discreţiei.

— Atunci cum explici numărul de automobile parcat în faţa casei tale săptămâna trecută?

— A, a venit un unchi în vizită.

— Dar câţi unchi ai tu, Darla?

— Nu mai face pe deşteptul cu mine, Sam, altfel o să-ţi cauţi o altă chelneriţă.

Sam se întoarse şi văzu o limuzină albă parcată pe Main Street.

— Ei, ca să vezi, n-am ştiut că celebrităţile au venit să viziteze Pinckney. Probabil că au sosit pentru Festivalul Okra. Privind maşina cu atenţie, Sam observă că de sub capota acesteia ieşea fum. O, se pare că maşina are probleme. Mă duc să văd ce este.

— Ce să cauţi tu acolo Sam, doar nu eşti mecanic? Hei, aşteaptă-mă, zise Darla fugind după el.

Se adunaseră deja câteva persoane în jurul maşinii din care ieşea atâta fum. Printre cei care căscau gura era şi beţivul oraşului, Mott Henry. Acesta arăta de parcă

nu s-ar fi spălat, nici bărbierit de câteva zile. Urmări scena cu interes la început, apoi se îndreptă spre cel mai apropiat magazin de băuturi fiind mai interesat evident, de achiziţionarea unei sticle decât de ceea ce se petrecea. Surorile Petrie cărora nici la optzeci de ani nu le scăpa nimic, îşi întindeau gâturile peste mulţimea adunată, curioase, ca de obicei.

— Dar este cineva înăuntru? se auzi o voce din rândul curioşilor. Cu geamurile astea fumurii nu poţi să ştii niciodată.

— Nu pot să înţeleg, interveni şi Darla. De ce naiba ar vrea cineva să nu se vadă cine merge cu o asemenea maşină? Dacă m-ar scoate vreunul dintre iubiţii mei la plimbare cu o limuzină ca asta aş vrea să mă vadă tot oraşul.

Pe Sam îl amuza reacţia oraşului la vederea limuzinei. O priveau de parcă s-ar fi uitat la o farfurie zburătoare care ar fi aterizat în centru şi ar fi aşteptat să iasă din ea câţiva omuleţi străvezii. Din atitudinea lor se vedea că acest oraş avea nevoie de o schimbare.

Bic Fenwick, mecanicul orăşelului, trecu

din întâmplare tocmai pe acolo cu camioneta lui pe care cineva scrisese cu vopsea: „Doctor de maşini”. El parcă pe cealaltă parte a străzii şi se grăbi spre locul unde se adunase lumea. Ciocăni la geamul şoferului limuzinei şi-i spuse:

— Ei, nu vezi că iese fum de sub capotă? De fapt, cu ăştia care îşi pun geamuri fumurii la maşini nu poţi fi sigur niciodată că te-au înţeles, continuă Bic. Apoi, se aplecă din nou spre geamul şoferului strigând: hei, vrei să mă uit sub capotă?

În acel moment, Sam îşi imagină că acel care conducea limuzina se distra copios pe seama lui Bic care striga cât îl ţineau plămânii. Fereastra maşinii fu coborâtă cu câţiva centimetri. Sam se aplecă alături de Bic şi văzu o pereche de ochi verzi, prietenoşi. Erau ai unei femei care părea cam neajutorată. Avea părul lung, de culoarea grâului copt, care îi ajungea până la umeri. Sam fu primul care i se adresă:

— Doamnă, nu puteţi lăsa maşina chiar în mijlocul străzii, blocaţi traficul. Asta ca să nu mai vorbim de restaurantul meu căruia îi blocaţi intrarea. Ar trebui să parcaţi

regulamentar.

Annie nu-şi ascunse indignarea. Oare bărbatul acesta o credea vreo tâmpită? Şi ea îşi dădea seama de toate inconvenientele pe care le crea, dar nu avea ce face.

— Mulţumesc pentru intervenţie, găgăuţă, dar după cum vezi, nu prea am de ales, zise ea.

Cei care se uitau la maşină izbucniră în hohote de râs. Bic, îl bătu pe spate.

— Te-a cam pus la punct, Sam.

Sam se încruntă.

— Cine naiba te crezi de-ţi poţi permite să mă faci găgăuţă?

Bic nu-l lăsă să termine.

— Doamnă, uitaţi-vă la stânga dumneavoastră, trebuie să fie un levier pe acolo. Ca să am cu ce să vă deschid capota. Cel puţin, acolo se pune levierul la maşinile astea. Apoi, se întoarse spre Sam: de fapt, cu ăştia nu poţi să ştii niciodată…

— Probabil că le pun între bar şi jacuzzi, interveni Sam pe care-l deranjase cumplit cuvântul adresat de femeie. Chiar dacă avea ochii atât de frumoşi, avea o limbă atât de ascuţită, încât punea pe fugă pe oricine. Se

auzi un clic, iar mecanicul se îndreptă spre partea din faţă a maşinii. O deschise şi fumul izbucni şi mai tare.

— Dumnezeule, zise Bic, bine că n-a făcut explozie!

— Ce se întâmplă aici? se auzi o voce puternică.

Sam ridică ochii şi-l văzu pe Harry Hester, şeriful. Era un individ complet chel, căruia lumea îi spunea Kojak.

— Limuzina cucoanei ăsteia scoate mai mult fum decât o locomotivă cu aburi. Iar cucoana nici măcar nu catadicseşte să coboare. Dar are o gură destul de afurisită.

— Zău? Las, c-o să am eu grijă de ea.

În acel moment, Marge Dix, o femeie de vreo şaizeci de ani, îşi croi drum prin mulţime.

— Vedeţi? începu ea, plină de indignare. În oraşul ăsta sunt oameni care nu au ce mânca, iar una ca asta se plimbă într-o maşină cât casa. Indiferent cine-o fi, sper că n-are de gând să se stabilească aici. Eu nu suport atâta inegalitate.

— Atunci, nu te mai uita, Marge, îi sugeră Darla. Pe mine dacă m-ar deranja ceva atât

de tare aş şterge-o imediat acasă, şi aş trage şi storurile ca să nu mai văd nimic.

Marge se uită cu oarecare dispreţ la Darla.

— Biblia spune că numai în ceruri vom avea parte de bucurii şi de plăceri.

— Ei, unii dintre noi îşi cam pierd răbdarea şi se descurcă şi aici, pe pământ.

Şeriful Hester se apropie de fereastra maşinii.

— Vreţi să-mi arătaţi permisul, domnişoară?

În oraşul nostru legea se respectă de către toată lumea, inclusiv de cei care nu sunt din partea locului. Hester se uită la Sam şi-i făcu cu ochiul.

— Bine i-ai zis-o, Kojak, interveni Darla.

Hester se încruntă la ea.

— Mai ţine-ţi gura, Darla Mae, sau te amendez pentru maşina care a fost parcată neregulamentar în faţa casei tale acum două zile.

Annie Hartford oftă, dorindu-şi să poată da timpul înapoi, la ceasul în care luase hotărârea să scape de căsătoria cu Eldon,

furase maşina tatălui ei şi pornise în lumea largă. I-ar fi fost mai uşor să se mărite cu Eldon decât să stea acum în faţa întregului oraş care se zgâia la ea, de parcă ar fi fost scăpată dintr-un azil de nebuni. Annie îşi dori să se poată volatiliza precum personajele din desenele animate.

— Îmi pare rău, dar nu am permisul la mine, murmură ea, ştiind că va provoca multă plăcere celor din jur.

— Chiar aşa? zise şeriful privind peste mulţime. Vi se pare că voi, ăştia bogaţi, nu trebuie să trăiţi după aceleaşi reguli ca restul lumii?

— Conducerea fără permis atrage o amendă destul de mare, nu? interveni şi Sam. În acel moment, privirea lui o întâlni pe a lui Annie.

— Amendă, zici? se poate face şi închisoare pe motivul ăsta. Faţa i se lumină de un zâmbet şi se vedea că-i plăcea să se amuze. Oricum, domnişoara va trebui să-mi dovedească în vreun fel că-l are, ca să nu ajungă prin tribunale. Câţiva din mulţime începură să râdă.

Darla ridică mâinile în aer.

— Nu-mi vine să cred ce aud. Cred că aţi speriat-o de moarte pe biata femeie.

Annie dădu din cap. Era clar că Harry şi Sam se distrau copios pe seama ei.

— Ar trebui să aduci şi frânghia, şerifule, pentru că n-am cum să-ţi dovedesc nimic.

Darla începu să râdă:

— Bine i-ai zis-o!

Şeriful roşi până în vârful cheliei. Se aplecă din nou spre fereastra maşinii.

— Sam a avut dreptate când a spus că eşti rea de gură. Nu-mi plac străinii care vin aici în oraş ca să-mi facă probleme. Să fii sigură că nu-mi place lipsa de respect pe care o manifeşti faţă de mine. Eu am rolul de a-i proteja pe cetăţenii acestui oraş.

— Iar pe mine mă vezi ca pe o ameninţare la adresa lor? zise Annie care nu-şi putea ţine gura.

— Cred că discutam despre lipsa dumitale de respect faţă de autorităţi, domnişoară, completă şeriful.

Annie, care se cam plictisise, îi spuse:

— Am tot respectul faţă de autorităţi, dar nu pot permite oamenilor care s-au adunat

aici şi nici dumitale să mă ridiculizaţi. Acum îţi este clar că nu am permis şi niciun alt act doveditor. Poţi să mă închizi sau să mă şi împuşti, dar va trebui să mă laşi să vorbesc cu avocatul meu mai întâi. Oricum, am intenţia să te dau în judecată pentru că nu ştii să te comporţi civilizat.

— Nu te lăsa, sări Darla, eu o să-ţi fiu martoră!

— Dar ţie ce ţi-am făcut, Darla? întrebă Hester. Apoi, întrucât aceasta nu se obosi să-i răspundă, el ridică din umeri, dar atitudinea lui nu mai avu nimic sfidător.

— Uite ce este, domnişoară, zise el adresându-i-se lui Annie. De unde ştiu eu că este automobilul dumitale?

— Nu este al meu. L-am împrumutat.

— L-ai împrumutat? auzi, Sam, zise Hester scărpinându-şi chelia. L-a împrumutat.

— Mă tem că va trebui să vă invit să ieşiţi din maşină domnişoară, zise el cu politeţe de data asta. Ameninţarea lui Annie dăduse roade.

Annie păli. Urma să se facă de râsul întregului oraş. Iar cel căruia i se spunea Sam va râde de ea din toată inima.

— Mă tem că va fi cam greu s-o fac, zise Annie.

Şeriful o privi surprins.

— De ce, domnişoară, sunteţi handicapată? Să vă aduc un scaun cu rotile?

— Nu, nu am probleme de acest gen, numai că…

— Atunci vă rog să coborâţi mai repede.

Oftând, Annie deblocă uşa şi coborî. Şeriful se dădu la o parte, pentru a-i face loc. Femeia cu uniformă de chelneriţă se grăbi s-o ajute. Annie şi-ar fi dorit ca pământul să se desfacă în acel moment şi s-o înghită. Sam o urmări pe blondă coborând din maşină, îmbrăcată într-o rochie de mireasă care părea făcută din sute de metri de satin şi dantelă. Oricum era cea mai costisitoare rochie de mireasă pe care o văzuse el vreodată. Fata mai purta încă voalul dat pe spate. Sam îi văzu faţa în lumină şi nu putu să nu remarce delicateţea trăsăturilor ei, frumuseţea pielii, strălucirea ochilor, forma minunată a gurii ei.

— Mamă, Doamne, dar frumoasă mai el exclamă Bic, seamănă cu o zână bună. Cum o fi reuşit să încapă în maşină cu asemenea

rochie? se întrebă el.

— Păi, zise şeriful dregându-şi glasul, nu ne-am mai confruntat cu o asemenea situaţie până acum. Nu cumva trebuia să vă aflaţi în alt loc acum domnişoară, judecând după rochia cu care sunteţi îmbrăcată? V-aş putea trimite cu maşina poliţiei până acolo, nu vă faceţi probleme.

— Nu trebuie să fiu nicăieri, zise Annie. Am fost unde spuneţi dumneavoastră şi am fugit de acolo.

— Draga mea, interveni şi Darla, asta nu este o rochie pe care să şi-o permită oricine.

— Este făcută la Paris, murmură Annie.

— Mda, şi eu îmi fac cumpărăturile tot cam pe acolo, zise Darla. Sam, nu ţi se pare că este cel mai minunat lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Sam se înclină în faţa frumuseţii lui Annie şi a rochiei grozave pe care o purta. Până în talie, rochia era din dantelă, cu broderie, iar corsajul ei lăsa să se vadă nişte sâni frumoşi şi o talie subţire.

— Mai lipsesc două elemente, mormăi Sam. Mirele şi biserica.

Darla îl străfulgeră cu privirea.

— Samuel Aaron Ballard, eşti cam mitocan!

Annie îi înfruntă privirea şi se miră încă o dată de ce se încăpăţâna acest străin s-o pună într-o lumină proastă faţă de cei din jur.

— Nu mai asculta la ce spune Sam, interveni Darla. Ultima oară când a văzut şi el o mireasă, ea a luat-o la sănătoasa, dar într-o direcţie opusă lui.

— Îţi mulţumesc, Darla, că mi-ai pus pe tapet viaţa amoroasă în faţa gloatei, îi răspunse Sam.

— N-aţi vrea să terminaţi discuţiile astea ca să-mi pot face meseria? interveni şeriful Hester. Cred că nu mai este cazul să batem atât de mult monedă pe faptul că l-a lăsat logodnica, asta a fost acum zece ani.

— Lumea îşi aduce foarte bine aminte, pentru că mai toţi au pierdut bani atunci, zise Marge Dix.

— Ce tot spui acolo, Marge? interveni Sam curios.

— Ce-ar fi să intrăm în restaurant, sugeră Darla. Bate un vânt cam rece. N-ai ştiut asta, Sam? Toată lumea din oraş a făcut

pariuri, abia aşteptau să vadă cum o să te părăsească târfuliţa pe care ai vrut s-o iei de nevastă.

— Târfuliţă? repetă Sam.

— Cred că ţi-au scăpat cam multe, zise Marge.

— Tu ai ştiut despre pariurile care s-au făcut, Darla?

— Eu n-am vrut să particip la ele, Sam, dar sumele pariate de cei care spuneau că tipa nu se va mărita cu tine erau prea tentante ca să mă abţin. Cât despre faptul că era o târfă, să nu te îndoieşti niciun moment Sam, numai eu ştiu de câte ori i-am şters numele de pe pereţii toaletei şi ai cabinelor telefonice.

— Nu-mi vine să cred că ai pariat împotriva mea, zise Sam.

— Asta a fost acum zece ani. Haideţi să intrăm în restaurant.

— Staţi puţin, sări şeriful Hester, nu putem lăsa maşina asta chiar aici, în mijlocul drumului. Nici măcar identitatea fetei n-am stabilit-o, nici cui îi aparţine maşina.

— Mă cheamă Katherine Anne Hartford,

dar prietenii îmi spun Annie.

Şeriful păru şi mai încurcat. Îşi şterse palma de cracul pantalonului, apoi i-o întinse lui Annie.

— Mă bucur să vă cunosc, domnişoară. Cât despre maşină…

— Maşina aparţine tatălui meu. Eu trebuia să mă căsătoresc în dimineaţa asta, dar m-am răzgândit în ultimul moment, m-am furişat din biserică şi am luat limuzina tatei. Cheile erau în contact. Şoferul era la baie în acel moment. Are probleme la prostată şi…

— Nu contează asta, zise Hester. Tatăl dumneavoastră ştie că i-aţi luat maşina?

— Sunt sigură că a aflat până acum.

— Şerifule, aş putea să discut o secundă cu domnişoara? interveni Bic Fenwick.

— E ceva important, Bick? zise Hester vădit iritat.

— Vreau să-i vorbesc despre maşină.

— E o defecţiune mare? întrebă Annie.

— Cred că s-a topit un etanşator, domnişoară, zise el privind-o de parcă ar fi văzut un miracol. Piesa nu costă prea mult, dar va trebui să ridic capota. De obicei iau cinci dolari pentru înlocuirea ei, dar pentru

dumneavoastră… Bick se aplecă şi-i făcu cu ochiul. O voi face la un preţ mai mare.

— Din păcate nu am bani la mine, zise Annie.

Bick nu păru prea afectat de cele auzite.

— Nu-i nimic, zise el. O s-o remorchez până la garajul meu şi când o s-o luaţi o să-mi plătiţi. Bick se apropie de Annie. Aş vrea să vă spun că nu toţi oamenii din oraşul ăsta sunt neprietenoşi. Acum i-aţi cunoscut doar pe cei mai necioplţi. Privi sugestiv spre Harry apoi se îndepărtă.

Annie îl înfruntă pe şerif:

— Dacă aveţi intenţia să mă închideţi pentru lipsa permisului, sau furtul maşinii, vă rog s-o faceţi, zise ea şi-şi întinse mâinile. Puteţi să-mi puneţi şi cătuşe, deşi în rochia asta n-am cum să fug.

— Ei, domnişoară, am glumit cu dumneavoastră, zise Hester vădit afectat de remarca lui Bick.

— Aruncaţi-mă într-o celulă şi luaţi cheia, mai zise Annie. Eu personal nu-mi doresc decât puţină linişte.

Sam observă o lacrimă care se scurgea pe obrazul lui Annie. Se întrebă dacă era

sinceră.

— Stai liniştită, îi spuse el. Harry n-o să te închidă. Nu poţi fura ceea ce deja îţi aparţine.

— Despre ce vorbeşti acolo? interveni Hester.

— Ai spus că limuzina este a tatălui tău, nu? Când Annie încuviinţă, el continuă: dacă se întâmplă ceva cu el, cine îl moşteneşte?

— Eu, spuse Annie, sunt unica moştenitoare.

— Vezi, Harry? Nu se poate pune problema că a furat ceva ce-i aparţine deja.

— Dar tatăl ei trăieşte, insistă Harry.

Sam o privi şi simţi dintr-o dată dorinţa de a o ajuta.

— Presupun că locuieşti cu tatăl dumitale, nu? Nu eşti menţionată pe poliţa de asigurare a maşinilor lui?

— Ba da.

— Bănuiesc că intenţionezi să-i înapoiezi maşina, nu?

— Sigur că da.

— Vezi, Harry? Domnişoara a împrumutat maşina tatălui său. Atâta doar. Nu poţi s-o

arestezi pentru asta. Doar dacă vrei s-o faci pe durul cu ea, adăugă el numai pentru urechile lui Hester. Sam nu-şi dădea seama de ce lua apărarea fetei, căci ea făcuse o remarcă destul de urâtă la adresa lui. El ştia foarte bine că Harry nu avea motive s-o închidă. Dar îi făcu plăcere, întrucât era multă lume de faţă s-o facă pe avocatul ei, sau să încheie o mică afacere. Scoase din buzunar mai multe cărţi de vizită pe care le împărţi celor prezenţi. Nu vreau să vă mai amintesc că vă puteţi adresa aici pentru o maşină bună. Dacă veţi cumpăra o maşină de la mine, vă închei actele pe gratis, iar dacă vreţi să vă faceţi şi testamentul, vă voi încasa jumătate din preţul pe care-l iau de obicei.

Annie îl privi uimită.

— Ce eşti de fapt, agent de vânzări sau avocat?

— Ambele. Ia această carte de vizită, s-ar putea să mai ai probleme cât o să mai stai pe aici.

— Dacă Harry o arestează, o să aibă probleme, iar eu o să-i fiu martoră fetei, zise Darla.

Agnes Moore, bibliotecara, interveni şi ea:

— Mă ofer şi eu şi cred că şi colegii mei de la bibliotecă vor avea aceeaşi atitudine.

Surorile Petrie se alăturară şi ele grupului, căci se putea deja considera un grup, al celor care doreau s-o ajute pe Annie.

— Poţi conta pe noi, zise Edith Petrie în numele amândurora.

— Gata, încetaţi, zise Harry ridicând mâinile disperat în sus. N-aveam oricum de gând s-o arestez.

— Îmi asum eu responsabilitatea pentru Annie atâta timp cât stă aici, se oferi Darla. Poate locui cu mine cât timp va trebui să rămână în oraş şi nu va fi nevoie să fure nicio maşină, o poate folosi pe a mea.

— Dar nu fără permis, îi aminti Hester.

Darla se strâmbă la el, apoi o luă pe Annie după umeri şi-i întinse o legătură de chei. Poţi sta la mine. Tu, Sam, o s-o conduci la mine acasă ca să se schimbe cu ceva ce i se va potrivi.

— Eu? zise Sam. De ce tocmai eu?

— Pentru că sunt singura chelneriţă în acest schimb şi nu cred că ai vrea ca toţi

clienţii să aştepte până mă întorc. Apoi, se întoarse spre Annie. Cred că avem cam aceleaşi măsuri. Poţi alege ce doreşti din dulap. După ce te schimbi, Sam o să te aducă înapoi şi o să-ţi dau şi ceva de mâncare.

— Îţi mulţumesc că mi-ai stabilit deja itinerariul, zise Sam, vădit deranjat că nu fusese consultat.

— Eşti prea bună cu mine, îi spuse Annie Darlei. Nu ştiu cum o să-mi pot arăta recunoştinţa, nu am nimic de valoare la mine, poate doar rochia asta.

— Fii liniştită, iubito, zise Darla. Cum aş putea accepta o asemenea rochie? Cred că a costat o avere.

— Este adevărat, dar dacă-ţi place ţi-o ofer. Eu nu-i mai găsesc nicio întrebuinţare.

— Las-o baltă, interveni Sam. Niciun preot din oraşul ăsta n-ar lăsa-o pe Darla Jenkins să îmbrace o rochie imaculată de mireasă. Cei care se aflau în jur începură să râdă.

— Aşa, Sam, nu te lăsa, plăteşte-mi pentru pariul de acum zece ani, nu te lăsa, zise Darla.

Annie observă cum se tachinau cei doi şi-

şi spuse că poate erau foarte buni prieteni, dacă nu chiar amanţi, căci Darla arăta destul de bine.

— Dar dacă stau să mă gândesc bine, albul rochiei de mireasă nu mai este concludent, pentru că şi femeile care se mărită a doua oară poartă tot alb.

— Aşa este, întări şi Annie.

— Chiar şi cele care au schimbat bărbaţii ca pe batiste? zise Sam.

— Sam, ce se întâmplă cu tine, dragul meu, de ai atâta umor astăzi? Poate că ar trebui să ne intereseze şi pe noi ce culoare o să poarte viitoarea logodnică a domnului Sam Ballard. După cum bănuiesc eu, va fi un gri metalic, ca să se potrivească cu beţele alea de picioare, care par să i se rupă la fiecare pas. Darla izbucni în râs. Dar asta n-o să mai poată fugi ca cealaltă, aşa c-o să rămână cu el.

— Văd că te amuzi copios pe seama mea, Darla. Oricum, trebuie să ştii că n-o să mă vezi în biserică cu vreo femeie decât dacă tatăl ei o să-mi pună pistolul în ceafă sau vreun laţ de gât.

— Văd că ai un mod foarte romantic de a

vedea dragostea şi viaţa, zise Annie.

— Nici tu n-ai dreptul la replică, drăguţo. Nu eu sunt acela care a lăsat pe cineva cu buzele umflate, apoi a furat maşina tatălui ei ca să scape mai repede.

— Bine, încetaţi cu toţii, interveni şeriful. Am multă treabă, n-am timp de pierdut cu voi toată ziua. Apoi se uită la Annie. Cu tine n-am terminat. Să nu părăseşti oraşul fără ştirea mea. Clar?

— Da, domnule, zise Annie.

— Maşina mea este peste drum, îi spuse Sam lui Annie. Aşteaptă-mă aici s-o aduc ca să nu fii nevoită să traversezi cu poalele astea.

— Mulţumesc, te-ai gândit la toate. Annie observă că Bick Fenwick mai adusese un mecanic cu el şi amândoi se străduiau să fixeze cablurile cu care să remorcheze limuzina. În acel moment Sam trase maşina în dreptul ei şi-i făcu semn să urce. Dar când vru să urce pe scaunul pasagerului Annie îşi dădu seama că n-ar fi avut unde să încapă cu atâtea jupoane şi material. Nu cred că mă pot descurca Sam, zise ea cu oarecare disperare.

Bick, care asista la scenă, îi spuse:

— Se pare că va trebui să vă aşezăm pe capota maşinii lui Sam şi să vă legăm bine. Am destule cabluri dacă vă trebuie.

— Nu, mulţumesc, zise Annie, oraşul ăsta s-a amuzat destul pe seama mea.

— Nu există nicio posibilitate să scapi de trena asta blestemată, interveni Sam. Ar trebui să existe una zise el repede întrebându-se cum de nu-i venise mai devreme ideea. Întoarce-te, zise Sam, apoi după ce orbecăi prin câţiva metri de material dădu peste ceea ce căuta. Erau cel puţin cincizeci de copci pe care le desfăcu una câte una la început, apoi începu să tragă de ele căci îşi pierduse răbdarea. Dumnezeule, zise el exasperat, nu ştiu cum puteţi voi, femeile, să vă îmbrăcaţi în asemenea dispozitive de tortură pentru o ceremonie care nu durează mai mult de douăzeci de minute.

— N-am ales eu rochia asta, ci mama lui Eldon, zise ea.

— Cine naiba e Eldon? întrebă Sam.

— Fostul meu logodnic.

— A, individul pe care l-ai lăsat să aştepte

ca prostul în faţa altarului. N-ar fi fost mai simplu să refuzi cererea în căsătorie?

— Am făcut şi asta, dar tata nu s-a lăsat înduplecat.

— Deci din cauza bătrânului ai ajuns în faza asta? Nu este un motiv suficient.

— Când te vei hotărî să termini interogatoriul, să mă anunţi şi pe mine, zise Annie.

Sam se opri, o privi şi-i spuse:

— Aş putea s-o fac chiar acum şi să te las aşa cum eşti aici, în mijlocul drumului.

Annie îl privi lung şi îi plăcu ceea ce văzu. Îi plăcu mai ales părul lui des, castaniu închis, prin care oricărei femei i-ar fi plăcut să-şi treacă degetele. Sam era un bărbat care arăta foarte bine, recunoscu ea.

— Oricum, n-o să faci asta, pentru că eşti un bărbat adevărat.

— Se pare că dacă o să ajungi să mă cunoşti o să-ţi schimbi părerea, zise el. Oricum, am reuşit să termin.

Annie apucă trena pe care o împături cu grijă, căci i-o promisese Darlei. Sam o ajută să urce şi să se aşeze, apoi închise portiera maşinii.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, oricum, zise ea.

— Gata, acum taci, nu mai scoate nicio vorbă până ajungem la Darla. Sam porni într-o viteză nebună, încât roţile scrâşniră şi ridicară nori de praf. La un moment dat o luă pe un drum plin de noroi şi ajunse la o casă care se afla în mijlocul unui pâlc de pini.

— Aici locuieşte Darla? întrebă Annie.

— Exact. Nu este ceva pe măsura unei fete bogate ca tine, dar este proprietatea ei. Oricum, când cineva se oferă cu atâta bunătate să-ţi ofere un adăpost, nu cred că este cazul să comentezi.

— Nu ştiu de ce faci asemenea interpretări, zise Annie, îmi place casa Darlei.

— Sunt sigur că nu spui adevărul, mormăi Sam, apoi o trase literalmente de pe scaun şi o puse pe pământ.

Annie, care nu voia să lase să se vadă cât de afectată era de felul în care reacţiona el, se îndreptă spre poartă şi încercă s-o descuie. Poarta era ruginită, balamalele ei la fel, şi nu se putea deschide decât pe sfert.

Încercând să treacă prin spaţiul liber Annie agăţă rochia, fiind cât pe-aci s-o sfâşie. Dacă ar fi continuat să insiste, ar fi distrus mare parte din perlele care erau montate pe ea în zona respectivă.

— Ce-ai de gând să faci acum? zise Sam care ar fi vrut s-o lase pe fata asta de bani gata în situaţia în care se afla. Şi ar fi făcut-o chiar, dacă nu s-ar fi temut de gura afurisită a Darlei.

— Trage fermoarul, zise Annie.

— Poftim?

— Nu văd alt mijloc de a trece prin poarta asta fără a strica rochia, decât dacă o dezbrac. Aşa că, trage fermoarul, te rog.

Capitolul 2

Nu-i fu prea uşor lui Sam s-o scoată din rochia ei, atât de strâmtă de parcă ar fi fost lipită de piele. Dar când reuşi să tragă fermoarul de tot, toată pielea spatelui rămase expusă privirilor lui. El fu fermecat de pielea ei de alabastru, de şoldurile care se cereau mângâiate.

— Ce s-a întâmplat, zise Annie, nu cumva te-ai ruşinat? Nici ea nu se simţea prea bine

ştiindu-se expusă privirilor unui bărbat necunoscut, dar dorea foarte mult să scape din rochia aceea ca o piele de şarpe. Annie scoase rochia şi rămase doar în lenjeria intimă. Ea se aplecă apoi să ridice rochia care-i căzuse la picioare, iar Sam crezu că-şi va pierde minţile văzându-i sânii care păreau că vor să scape din sutien.

— Nu s-ar putea spune că eşti prea ruşinoasă, zise el.

— Nu-mi este ruşine cu trupul meu, şi nici anatomia masculină nu-mi este străină, aşa că…

— O! îi scăpă lui Sam.

— Am avut un frate mai mare şi am crescut cu un număr destul de mare de veri, cu care adesea mă scăldam în acelaşi lac. Trebuie să-ţi spun că nimeni nu se gândea la ceva rău.

— Deci l-ai minţit pe şeriful Hester când ai spus că eşti unica moştenitoare.

— Fratele meu a murit acum zece ani, într-un accident de maşină.

— Îmi pare rău.

— Îţi mulţumesc pentru părerea de rău care cred că este sinceră. Annie observă

felul în care era privită şi nu se putu abţine să întrebe: chiar n-ai mai văzut nicio femeie dezbrăcată până acum?

Sam, pe care-l trecuseră toate transpiraţiile, cu toate că nu era prea cald afară, spuse:

— Am văzut dar m-au cam dezamăgit, trebuie să recunosc.

Annie urcă treptele care duceau spre casa Darlei. Când intrară, Annie observă că Darla era una dintre fanii lui Elvis. Oriunde te uitai găseai câte ceva care să-ţi amintească de el. Pe o măsuţă aflată în faţa unei sofale ieftine de plastic, erau cel puţin douăzeci de fotografii ale starului.

— Darla s-a înscris într-o organizaţie care vrea să dovedească faptul că Elvis n-a murit. Plătesc şi nişte taxe care se duc la un detectiv particular din Memphis care răscoleşte ţara să-l găsească.

— Fiecare are nevoie să creadă în ceva, zise Annie. Se întoarse brusc spre el: de astă dată îţi place ce vezi?

— N-am de gând să-mi cer scuze pentru că admir o femeie frumoasă.

— Da, cred că ar trebui să caut să mă

îmbrac cu ceva.

Annie se îndreptă spre ceea ce putea fi numit dormitor, aruncă rochia de mireasă pe pat, apoi deschise dulapul Darlei. Sam care se afla în prima încăpere, se aşează într-un fotoliu. Simţea că fata din încăperea alăturată nu-l prea plăcea şi asta nu-i convenea căci se obişnuise ca toate femeile să fie moarte după el. Pe lângă faptul că arăta foarte bine, era un avocat care se descurca binişor, ca să nu mai vorbim despre afacerile pe care le derula. Dar probabil că toate acestea n-o impresionau pe Annie Hartford, care provenea dintr-o familie cu bani şi poate nu muncise nicio zi. Femeia era una dintre cele care priveau bărbatul doar ca pe un armăsar bun pentru împerechere sau ca pe un cont cu mulţi bani. Ea era o frumuseţe tipică sudului. Dar ce era cu Eldon, logodnicul ei? Probabil, era un snob. Mai mult ca sigur mergea într-unul din acele cluburi în care femeile nu erau admise. Acesta era un lucru pe care Sam nu-l înţelegea. Cum se simţeau acei bărbaţi în cluburile în care nu exista nicio femeie? Oricum, acel Eldon fusese destul de umilit

în ziua căsătoriei, când mireasa lui fugise.

Când se întoarse în sufragerie, Annie îl găsi pe Sam căzut pe gânduri. Ridică privirile spre ea şi observă că fata se îmbrăcase cu una dintre rochiile Darlei, ce-i drept, cam scurtă.

— Am încercat mai multe rochii, dar toate erau foarte scurte şi înflorate.

Sam o privi şi nu-şi putu ascunde admiraţia căci fata avea nişte picioare superbe.

— Trebuie să ai grijă să nu te apleci cumva cu rochia asta scurtă, ca să nu ai probleme.

— Să înţeleg că-mi faci curte, Sam Ballard?

— Nicidecum, nu am nevoie de complicaţii.

Annie se încruntă auzind remarca lui.

— Bine, am înţeles că Sam Ballard, cel mai de seamă holtei din orăşelul Pinckney, mă respinge. Nu-mi rămâne decât să mă arunc de pe pod.

Sam începu să râdă.

— Cred că ar fi mai bine să-i scriu acestui Eldon, să-i spun ce norocos este.

— Probabil acum plânge cu vreo sticlă de băutură în faţă, pentru că a pierdut tot ce a fost mai bun în viaţa lui.

— Văd că-ţi pasă de ceea ce se întâmplă cu fostul tău logodnic.

— De fapt, sunt alte două lucruri pe care Eldon le iubeşte mai mult ca pe mine: băutura şi banii tatălui meu.

— Şi tatăl tău nu şi-a dat seama?

— Tata crede că bunul Dumnezeu l-a trimis pentru a ocupa locul fratelui meu. Dar nu vreau să mai vorbesc despre asta acum, mai bine vorbeşte-mi despre viaţa pe care o duci tu aici, în acest orăşel. Ai vreo prietenă? Cred că ai mai multe, continuă ea fără să aştepte răspunsul lui Sam. Dar ai una care-ţi place mai mult, nu? Lasă-mă să ghicesc, o cheamă Lulu, are sânii cât pepenii şi creierul cât o boabă de mazăre. În acel moment Sam parcă maşina în faţa restaurantului Dixieland, iar Annie îi mulţumi şi coborî. Nu uita s-o saluţi pe Lulu, mai zise ea înainte de a închide portiera maşinii.

Sam privi în urma ei. Femeia asta era o enigmă. Şi era cam rea de gură. Dacă ar fi

fost a lui, ar fi ştiut ce să facă cu ea.

Darla începu să fluiere a admiraţie când o văzu pe Annie îmbrăcată în rochia ei cea scurtă, care îi venea atât de bine.

— Păcat că nu lucrezi aici, în restaurantul ăsta, cred că ar fi trebuit să ducem cu camionul bacşişurile pe care ţi le-ar fi dat ăştia în fiecare seară. Vrei puţină cafea?

— Da, cred că mi-ar prinde bine, zise Annie.

— Vrei şi nişte pui prăjit? o mai întrebă Darla grijulie. Este sâmbătă seara şi bucătăreasa noastră face numai pui prăjit, dar te asigur că e grozav.

— Sună bine, zise Annie care nu mâncase nimic toată ziua. Fusese prea nervoasă înainte de cununie ca să poată mânca ceva, apoi prea îngrijorată după ce-i lăsase pe toţi s-o aştepte. Dar chiar dacă ar fi refuzat să se mărite cu Eldon, asta nu i-ar fi servit la nimic: tatăl ei era hotărât. Annie fu de acord că puiul pe care i-l aduse Darla era extraordinar. Era foarte bine rumenit la exterior, dar înăuntru carnea era atât de fragedă. Darla i-l servi cu fasole verde şi piure.

— Spune-le celor două care au pregătit toate astea că aş vrea să fiu adoptată de ele, zise Annie după ce termină totul.

— Cred că o să regreţi când o să vezi ce fel de temperament are Flo, o preveni Darla. A aruncat odată cu cuţitul după mine şi dacă nu m-aş fi ferit, cred că-mi reteza mâna. Ca să nu-ţi mai spun că pe Sam l-a ameninţat cu cuţitul când a refuzat să-i mărească salariul. Dar ce-ţi spun eu ţie toate astea, se vede cât colo că vii dintr-o familie care are bani, nu glumă.

— Banii nu-ţi pot garanta şi fericirea, zise Annie.

În acel moment uşa se deschise şi intră un grup de doamne, care îi spuse Darlei:

— Vrem masa la care stăm de obicei.

— Vă aduc cafea la început?

— Cine sunt doamnele astea? întrebă Annie curioasă.

— Cele de la Clubul Pinckney. Vin aici în fiecare sâmbătă seara, pentru puiul prăjit pe care-l pregăteşte Flo. Sunt văduve sau divorţate. Vino, vreau să te prezint, zise Darla. Vreau s-o cunoaşteţi pe amica mea Annie Hartford care a sosit astăzi în oraş

într-o limuzină, îmbrăcată într-o superbă rochie de mireasă.

— O, draga de tine, zise o femeie măruntă de statură, am auzit despre tine. Vino aici lângă mine şi povesteşte-ne totul. Eu sunt Lillian Calhoun, zise ea întinzându-i mâna încărcată cu inele pe care se aflau montate câteva diamante de o frumuseţe care atrăgea privirile oricui.

— Lumea îi spune Diamantul Lil, interveni Darla, şi nu cred că mai trebuie să-ţi explic nimic.

— Sam Ballard m-a ajutat să divorţez, zise Lillian. Toate prietenele m-au sfătuit să angajez un avocat din alt oraş, dar eu l-am ales pe Sam şi am făcut o treabă bună.

— Inelele pe care le purtaţi sunt minunate, zise Annie care se pricepea la bijuterii.

— Drept să-ţi spun, diamantele astea nu pot compensa anii pe care i-am irosit alături de individul pe care l-am ajutat să studieze medicina, căruia i-am dăruit trei fii şi care a catadicsit după câţiva ani să fugă cu o asistentă.

— Deci ai fost căsătorită cu un doctor?

zise Annie.

— Da, un chirurg, şi am locuit cu el la Athens, dar după divorţ am venit aici, în Pinckney, la sora mea. Ea este căsătorită cu un bărbat minunat. Nu are el prea mulţi bani, dar o iubeşte şi o tratează ca pe o regină. A, dar eu am început să vorbesc prea mult, ca de obicei şi n-am apucat să ţi le prezint pe celelalte fete. Cea frumoasă, cu trăsături asiatice este Kazue Hitchcock. Cealaltă care trage şi acum din ţigară este Inge Mercer. Nu are voie să fumeze în casă şi de aceea s-a înscris în toate organizaţiile care s-au înfiinţat în oraş ca să aibă ocazia s-o mai şteargă de acasă şi să fumeze în voie.

— Nu este adevărat ce spune, nu pot fuma acasă pentru că soţul meu are alergie, zise Inge.

— Este adevărat că te-ai furişat din biserică, ai luat maşina tatălui tău şi l-ai lăsat pe mire să se facă de ruşine? o întrebă Kazue. Asta spune toată lumea.

Annie încuviinţă, dar era deja uimită că tot oraşul aflase deja isprava ei.

— Cred că am fost cam laşă, zise ea.

— La naiba! sări Inge. Nimeni nu te poate forţa să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti! Nici măcar tatăl tău n-are dreptul ăsta!

— Şi eu cred că ai făcut ceea ce trebuia, zise Cheryl. Dacă te simţi singură şi vrei să vorbeşti cu cineva uite adresa mea, te rog să mă vizitezi.

— Toată lumea vrea pui prăjit? întrebă Darla care se întorsese în acel moment.

— Pentru asta am venit, spuse Lillian.

— O, eu am crezut că pentru mine aţi venit, fetelor, se auzi vocea lui Sam.

— Ah, uite-l şi pe frumosul nostru avocat, zise Lillian bucuroasă, sărutându-l pe obraz.

Sam o privi lung pe Annie apoi le spuse:

— Vă las să vă continuaţi discuţiile. Bănuiesc că aveţi o mulţime de noutăţi.

Grupul de femei observă privirea pe care i-o aruncase Sam lui Annie. În cele din urmă Lillian nu se lăsă.

— Ce ziceţi de privirea pe care i-a aruncat-o frumosul nostru lui Annie?

— Nu cred că este nimic din cele pe care vi le închipuiţi, de fapt, cred că nu prea mă suportă. Cred că nu i se pare corect că am

fugit de la nuntă.

— Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui, cu mulţi ani în urmă, zise Inge.

— Ei, n-a fost chiar aşa. De fapt, iubita lui a fugit cu câteva zile înainte, zise Lillian.

— Dar ăsta nu este un motiv să aibă ceva împotriva ta, sunt sigură că împrejurările au fost cu totul diferite.

Darla sosi aducându-le salatele.

— Aţi reuşit s-o corupeţi pe Annie, nu?

— Darla, nici nu ne-am gândit la aşa ceva. De fapt, ea este proaspătă ca o floare de magnolie. Câţi ani ai, Annie? Douăzeci şi cinci?

— Merg pe treizeci, se confesă ea.

— Nu s-ar spune, după cum arăţi.

— Bogaţii îmbătrânesc mai greu, zise Darla.

— Tatăl meu este bogat, e adevărat. Dar cred că de-acum m-a eliminat din testament, aşa că sunt o biată fată săracă, fără casă, bani sau slujbă.

Cred că am cam exagerat, n-ar fi trebuit să fac asta. Era mai bine să rup logodna cu mult timp în urmă.

— Asta deja aparţine trecutului, zise

Lillian, nu te mai considera vinovată, gândeşte-te la viitor. Sper că stai undeva acum.

— Darla mi-a oferit casa ei, o perioadă.

— Sper că-ţi place Elvis, şopti Inge, altfel…

— Deci ai un acoperiş deocamdată. Trebuie să-ţi găsim acum o slujbă. De fapt, dacă mă gândesc mai bine am un prieten care prin firma lui ţi-ar putea găsi ceva. Ai mai lucrat până acum?

Annie ezită, apoi recunoscu:

— De fapt, n-am lucrat niciodată, în adevăratul sens al cuvântului. Nici prea multă şcoală nu am, în afară de liceu. De când l-am terminat am avut grijă de casa tatălui meu, i-am organizat petrecerile…

— Nu-ţi face probleme, zise Lillian. O să găsim ceva şi pentru tine. Fiecare dintre noi are talentul ei. Uită-te la mine, eu n-am lucrat nicio zi cât am fost măritată. Făceam toată ziua cumpărături, mă întâlneam cu prietenele. Desigur casa era mereu de o curăţenie perfectă, iar când înălţimea sa soţul meu venea acasă, îi stăteam la dispoziţie. Mie îmi plăcea un singur lucru:

să fac decoraţiuni. Toţi prietenii veneau la mine să le dau idei. Aşa că, atunci când am venit în Pinckney mi-am deschis un magazin. Iar Kazue care avea un magazin în apropiere, a început să facă aşternuturi, feţe de masă şi prosoape pentru clienţii mei. Tu ce-ai vrea să faci Annie? Ce ţi-ar plăcea?

— Lăsaţi-o în pace pe Annie, zise Darla, o să vorbesc eu cu Sam s-o angajeze aici.

— Chelneriţă? întrebă Annie. Nu ştiu dacă m-aş descurca, n-am mai făcut asta niciodată.

— Atunci vei fi foarte fericită să fii pregătită de cele mai competente persoane, zise Darla.

Annie privi în jur. Sam se afla la o altă masă discutând cu cineva. Deodată de parcă ar fi simţit că este privit el ridică ochii şi întâlni privirea lui Annie. O privi cu suspiciune.

— Sam nu mă place defel, zise Annie.

— N-ar trebui să ai astfel de gânduri negative, zise Darla. Şi, de fapt, să ştii că Sam face tot ce-i spun eu. Câteodată îl las să creadă că este ideea lui, dar de fapt, tot de la mine porneşte. Poate că nu este

serviciul pe care ţi-l doreşti, ăsta de la Dixieland Cafe, dar neavând altă sursă de venituri… doar dacă nu vrei să te întorci acasă.

— În niciun caz, spuse Annie hotărâtă.

— Atunci, lasă restul pe seama mea, zise Darla.

Capitolul 3

— Nu. Nici vorbă.

Darla îl privea pe Sam care calcula încasările zilei. Erau singuri: bucătăreasa plecase de câteva minute. Lillian o condusese pe Annie acasă la Darla, iar aceasta găsi că era momentul cel mai potrivit să-l abordeze pe Sam:

— Spune-mi, ce ai împotriva lui Annie?

— Nici n-o cunosc prea bine pe femeia sta, ce-aş putea avea împotriva ei?

— Dar cu mine ce ai?

— Nici cu tine n-am nimic, zise el uimit.

— Se vede că nu-ţi pasă de sănătatea mea.

— Ce naiba spui acolo? Ce probleme de sănătate ai tu?

— Am început să îmbătrânesc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai

văita atât, ai doar treizeci şi cinci de ani. Dacă poţi să dansezi toată noaptea cu toţi neisprăviţii şi apoi să lucrezi două schimburi a doua zi, nu poţi spune că eşti bătrână.

— Atunci să spunem că nu mai sunt capabilă să conduc localul ăsta aşa cum o făceam. Am făcut bătături oribile, Sam. Știi de ce mi-am cumpărat portjartierul ăla atât de scump? Ca bărbaţii să se uite la el şi nu la picioarele mele pline de bătături.

— Poate că atunci când pleci de aici ar trebui să te duci direct acasă şi să încerci şi tu să adormi citind o carte, în loc să-ţi pierzi vremea cu toţi pierde-vară pe care-i văd căutându-te pe aici.

— Tu te duci la culcare în fiecare seară citind, Sam?

— De cele mai multe ori. Şi eu am aceeaşi vârstă, Darla, şi eu simt că mi-a cam trecut timpul. Şi apoi, nici nu vreau să risc prea mult.

— Viaţa mea sentimentală mă priveşte numai pe mine, Sam. După ce plec de aici îmi petrec timpul aşa cum consider eu. De fapt, ai promis c-o să mai angajezi pe cineva

pentru restaurantul ăsta.

— Bine, Darla, m-ai convins, o să dau un anunţ în ziar.

— Până va veni cineva pentru slujba asta, aş putea s-o învăţ pe Annie să lucreze, ar fi mai simplu. Festivalul începe peste o săptămână. Nu pot să mă descurc singură cu toată lumea care va veni aici.

— Atunci o să angajez pe cineva cu experienţă.

— Noapte bună, Sam.

— Ce faci, nu mă aştepţi şi pe mine?

Darla trânti uşa şi plecă fără un cuvânt.

— Ai reuşit? o întrebă Annie când ajunse acasă.

— Se mai gândeşte, zise Darla vădit nemulţumită de rezultat.

— Oricum, este ceva mai bine decât un refuz.

Darla încercă un zâmbet, dar se vedea că era foarte obosită.

— O să fac un duş fierbinte, apoi o să merg la Ernie.

— Cine este Ernie?

Darla zâmbi.

— Nu este o persoană, ci un loc în care

poţi să bei o bere să te simţi bine, înainte de culcare. Dacă vrei să vii, te invit. Ne vom întâlni cu câţiva prieteni, este doar nouă şi jumătate, sâmbătă seara.

— Sigur că vreau să merg, zise Annie. Trebuie să mă schimb?

— Lumea de pe acolo poartă jeans. Este un fel de bar.

Deşi Annie nu prea avea chef de petrecere îşi spuse că nu era normal s-o refuze pe cea care îi oferise cu atâta mărinimie locuinţa ei. Şi oricum i-ar fi prins bine să mai cunoască lumea de prin părţile locului, întrucât avea nevoie de o slujbă. Cât despre munca de chelneriţă la Dixieland Cafe, ce putea spune? Nici măcar nu avea idee de ceea ce trebuia să facă. Dar de fapt, ea nu avea idee de niciun fel de slujbă. Era vina ei că nu se împotrivise cu mulţi ani înainte tatălui ei care ar fi putut să-i dea altfel de educaţie. El se mulţumise cu acel liceu la care profesoarele insistau mai mult asupra problemelor gospodăreşti şi nu pregătiseră elevele pentru viaţa reală care se desfăşura în afara casei părinteşti. Iar acum, ea care se apropia de treizeci de ani n-avea habar

de ceea ce trebuia să facă cu viaţa ei. Nu ştia decât că nu voia să se mai întoarcă acasă sau să se mărite cu alesul tatălui ei, Eldon.

Darla trase maşina într-o parcare în care se puteau vedea zeci de motociclete şi camionete.

— Am ajuns? întrebă Annie, dar realiză curând că pusese o întrebare prostească, întrucât în faţa lor se afla un panou pe care era scris ERNIE.

Annie se grăbi pe urmele Darlei spre clădirea din faţa lor. Din clădire răzbătea muzică şi Annie îşi spuse că o aştepta o noapte lungă, de care nu se va bucura. Bietele ei urechi nu erau pregătite pentru bubuiala care trecea drept muzică, nici pentru uralele care izbucniră când Darla deschise uşa. În momentul următor strigătului, Darla îşi aruncă braţele în jurul gâtului unui bărbat care păru foarte fericit c-o vede şi o ridică de la pământ ca pe un sac cu făină. Într-un târziu, Darla îşi aminti de Annie.

— Hank, iubitule, vreau să-ţi prezint o nouă prietenă, Annie. El este fostul meu

prieten.

— Haideţi să vă cumpăr ceva de băut, zise acesta după ce o strânse şi pe Annie la piept.

Darla se mai opri de câteva ori pe drumul spre bar pentru a o prezenta pe Annie prietenilor ei.

— Cu ce vă servesc, domnişoară? întrebă barmanul.

— Aş vrea nişte apă tonică, răspunse Annie spre amuzamentul Darlei şi al lui Hank, care comandară bere.

Sam fu surprins să găsească casa Darlei în întuneric, după ce aceasta plecase ca o vijelie şi-şi uitase portmoneul la restaurant. El ştia de ce se supărase Darla dar nu putea să-i facă pe plac numai pentru că ea dorea asta. Nu-i trebui prea mult să-şi imagineze unde se aflau fetele, mai ales că era sâmbătă seara. Sam ştia prea bine că a doua zi Darla va fi mahmură şi se va certa din nou cu Flo. Oricum, trebuia să meargă la Ernie să-i dea portmoneul Darlei. Pe drum, el încercă să şi-o imagineze pe Annie lucrând în restaurantul lui şi nu putu.

După ce dansă, Annie se întoarse la bar,

dar nu-i mai găsi pe Darla şi Hank. Barmanul îi spuse că Annie şi amicul ei plecaseră, dar că Darla îi lăsase vorbă că se va întoarce după ea.

— Dacă o vedeţi vă rog să-i spuneţi c-o aştept afară, în maşină.

— Dar ce crezi că sunt eu birou de informaţii şi mesaje? zise barmanul.

— Îmi cer scuze dar…

— Nu-i nimic, glumeam şi eu văd că nu prea ştii de glumă, fetiţo.

De ce naiba plecase Darla, mai ales că ştia că nu avea niciun ban la ea? câţiva indivizi care băuseră probabil mai mult decât puteau duce, veniră spre ea şi o invitară la o bere rece. Annie refuză politicos, dar aceştia insistară, trăgând-o spre parcare. În acel moment se văzură luminile unei maşini şi Annie se rugă să fie a Darlei. Dar era Jeep-ul lui Sam care opri chiar în faţa ei.

— Dacă ai venit să cauţi necazul cu lumânarea, aici este locul potrivit, zise el trântind portiera maşinii. Ce naiba cauţi aici? Cine sunt indivizii ăştia? răcni el.

Unul dintre bărbaţii care o trăseseră spre parcare o întrebă:

— Îl cunoşti pe individul ăsta?

— Da, eu…

— Sunt soţul ei, interveni Sam. Avem un copil mic acasă de care ea ar trebui să aibă grijă. Mi-a spus că lipseşte o jumătate de oră ca să ia scutece şi uite unde a ajuns.

— Păi… zise bărbatul care trăsese până atunci de Annie, nu vrem să vă facem probleme dacă sunteţi căsătoriţi. Eu şi fratele meu suntem în trecere prin oraş. Ar trebui să stai acasă, cucoană, mai ales dacă ai şi copil, zise el apoi îi făcu semn celuilalt să plece.

— Unde naiba este Darla, şi ce făceai în parcare cu bărbaţi pe care nu-i cunoşti? o întrebă Sam.

— Nu ştiu unde a dispărut Darla, dar nici ţie nu sunt nevoită să-ţi răspund.

— Bine. În acest caz o să te las aici să te descurci singură.

— Aşteaptă, strigă Annie. Darla aplecat cu maşina ei, cu un tip pe care-l cheamă Hank.

— Aşa că te-ai hotărât s-o aştepţi în parcare cu doi şoferi beţi. Ce idee grozavă ai avut Annie! Acum înţeleg de ce lua tatăl tău decizii în locul tău.

Annie simţi lacrimile împăienjenindu-i ochii.

— Poţi să te duci la naiba, cu grija ta.

— Îmi pare rău, Annie, urcă în maşină.

— Pot să mă descurc şi singură.

— Cred că nici nu ştii să ajungi la casa Darlei.

Annie nu-l mai asculta. Fusese o zi mizerabilă, plină de umilinţe şi simţea o puternică durere de cap. Ultima persoană pe care şi-ar fi dorit s-o vadă era acest Sam Ballard.

— Annie, te previn, dacă nu urci imediat, te voi forţa s-o faci, zise Sam. Opri la oarecare distanţă în faţa ei, apoi coborî şi fără nicio vorbă o ridică de la pământ, în ciuda protestelor şi ţipetelor ei. Annie începu să dea din mâini şi din picioare, apoi să-l tragă de păr. O patrulă de poliţie se opri în faţa lor.

— Ce se petrece aici? zise unul dintre poliţişti.

— Acest bărbat vrea să mă răpească, zise Annie.

— Să te răpească, zici? Poliţistul scuipă guma pe care o mestecase până atunci şi

Annie se întrebă dacă toată lumea din Pinckney mesteca gumă. Nu ne-am confruntat cu asemenea situaţii pe aici, doamnă. Cred că nu avem de ales şi o să-l împuşcăm.

Capitolul 4

Annie urmări cu ochii cât cepele cum poliţistul scoase arma şi-l ţinti pe Sam. Începu să ţipe.

— Las-o jos, dacă nu, trag, zise poliţistul. Sam oftă şi o lăsă jos.

— Acum poţi pleca, doamnă, eu mai am de discutat cu dânsul.

— Domnule ofiţer, lăsaţi-mă să vă explic, strigă Annie, apucându-l pe poliţist de mâneca hainei. Domnul Ballard voia să mă conducă acasă, am minţit când am spus că încerca să mă răpească.

— El te-a învăţat să minţi? zise poliţaiul. Am mai văzut eu cazuri de astea, domnişoară.

— O, nu, zise Annie şi se aruncă în faţa lui Sam pentru a-l proteja.

Sam stătea nemişcat, cu braţele încrucişate, cu o figură încordată, în timp ce

Annie făcea tot posibilul să repare situaţia.

— Bine, Buster, ţi-ai făcut numărul, acum poţi să mă laşi în pace, zise el.

Celălalt introduse pistolul în teacă.

— Bine, Sam, dar altă dată te sfătuiesc să procedezi cavalereşte cu doamnele. Nu este bine să arunci o femeie peste umăr de parcă ar fi un sac cu porumb. E mai bine dacă le cumperi flori şi bomboane, ajungi mai repede acolo unde doreşti. Sau poţi să le scrii câteva versuri. Nu contează dacă nu au rimă.

— Scuzaţi-mă, interveni Annie, vă cunoaşteţi?

Poliţistul o lămuri:

— El este Sam Ballard, vărul meu.

— Cu alte cuvinte v-aţi bătut joc de mine, zise Annie, privindu-l pe Sam. M-ai lăsat să mă rog să-ţi dea drumul, ca o idioată.

În acel moment o maşină se opri lângă ei şi din ea coborî Darla.

— Ce s-a întâmplat, Annie?

Annie îi explică prin ce trecuse de la plecarea ei.

— Nu ţi-a spus barmanul să mă aştepţi? Am plecat puţin pentru că Hank rămăsese

fără ţigări, dar nu mi-am închipuit c-o să dureze atât de mult.

— Vrei să mă duci acasă? zise Annie, sunt epuizată. Tu te poţi întoarce după aceea, dar eu simt că nu mă mai pot ţine pe picioare.

— Sigur, iubito, hai să mergem.

Buster i se adresă lui Annie:

— Sper că nu te-am speriat prea tare domnişoară. Eu şi Sam ne cam tachinăm pe tema femeilor.

— De fapt toată scena a fost de prost gust, dar cred că o să-l învăţ pe Sam cum trebuie să se poarte. Annie strânse pumnul şi-i trânti una zdravănă lui Sam în maxilar. Acesta, care nu se aştepta să fie lovit, căzu la pământ. Buster se grăbi să-i sară în ajutor:

— Hei, Sambo, ai păţit ceva?

Sam se ridică şi scutură din cap.

— La naiba, m-a pus la pământ dintr-o singură lovitură. O privi pe Annie care părea foarte mulţumită de ce făcuse.

— Vrei s-o dai în judecată? Dar trebuie să ai vedere c-o să râdă lumea de tine, că te-a bătut o femeie. Eu sunt alături de tine, orice

hotărăşti.

— Ia-o din faţa mea, zise Sam.

— Nu te obosi, plec singură. Annie se întoarse şi porni spre maşina Darlei.

A doua zi dimineaţa, Annie îşi aminti scena la care asistase între Sam şi vărul lui. Şi îşi aminti cum încercase să-l apere pe Sam cu propriul ei trup! Probabil că cei doi bărbaţi se mai distrau şi acum pe seama ei. De când sosise în acest oraş ea nu făcuse altceva decât să se facă de ruşine, sosind în limuzină, îmbrăcată în acea penibilă rochie de mireasă. Nu va mai avea cum să ţină capul sus în faţa oamenilor din Pinckney. Probabil că va trebui să-şi brodeze pe bluză numele de" proasta oraşului" pe care i-l vor da.

— Nu mă simt prea bine, auzi ea vocea Darlei. Cred că am gripă.

— Ce-aş putea să-ţi aduc, Darla?

— Ai putea să-mi aduci puşca din dulap şi să mă scapi de toate.

— O să-ţi fac o cafea, zise Annie. Ai cumva medicamente pentru gripă?

— Nu, eu nu prea mă îmbolnăvesc. Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai avut

măcar o răceală. La unsprezece fără un sfert trebuie să fiu la lucru ca să aşez mesele pentru prânz. Dar nu mă pot ţine pe picioare. Cred că ar fi bine să te duci tu în locul meu, Annie.

— Eu! N-am nici cea mai vagă idee despre ce are de făcut o chelneriţă.

— Mi-ai spus că obişnuiai să organizezi petrecerile tatălui tău, stărui Darla. N-ai altceva de făcut decât să zâmbeşti clienţilor şi să te înţelegi cu Flo şi Patricia.

— N-ar fi mai bine să-l suni pe Sam să-i spui că eşti bolnavă?

— El nu este la restaurant dimineaţa. Trece câteodată şi ia un termos cu cafea apoi se duce peste drum la cabinetul de avocatură. Te rog, Annie n-aş vrea să pierd slujba asta, du-te în locul meu.

Annie era disperată. După ce-i făcuse lui Sam, acesta avea tot dreptul să-i sucească gâtul dacă o prindea în restaurant.

— Cu ce trebuie să mă îmbrac?

— Deschide dulapul de acolo şi o să găseşti uniforme curate.

Annie făcu repede un duş, îmbrăcă uniforma, îşi aplică puţin machiaj, apoi îşi

dădu seama că nu rezolvase problema cea mai importantă:

— Cu ce ajung la servici?

— Cheile sunt acolo, pe măsuţă.

— Dar nu am permisul şi şeriful Hester este ca un copoi pe urmele mele.

— Lasă-l în pace. Parchează în spatele restaurantului, iar dacă întreabă spune-i că te-am adus eu.

Când ajunse la maşina Darlei care avea tapiţeria ruptă în câteva locuri, Annie îşi aminti de Mercedesul pe care i-l dăruise tatăl ei, de Jaguarul care o aştepta pe o alee din faţa casei. Văzuse de acum cât de greu muncea Darla pentru a acoperi cheltuielile casei. Dar ea, Annie, dorea mai mult de la viaţă. Nu simţea nevoia să fie bogată, să conducă o maşină de lux. Voia să fie ca Lillian, Kazue şi celelalte care dovediseră tuturor că reuşiseră şi singure. Ajunse cu câteva minute înainte de începerea programului, parcă în spatele restaurantului şi se trezi singură în bucătărie cu Flo şi Patricia.

— Tu cine naiba mai eşti? o luă Flo în primire de cum o văzu.

— Mă cheamă Annie şi am neapărată nevoie de ajutorul tău. Darla s-a îmbolnăvit şi eu am fost singura disponibilă. Nu ştiu nimic despre meseria asta.

Femeile schimbară o privire.

— Sam ştie despre toată tărăşenia asta?

— Nu, probabil că m-ar arunca afară din bucătărie dacă m-ar vedea.

— N-o să îndrăznească să te arunce afară din bucătăria mea, zise Flo, altfel ultimul lucru pe care l-ar mai vedea în faţa ochilor ar fi uşa din spatele restaurantului.

— Asta înseamnă c-o să mă ajuţi, Flo?

— O să te ajut cu ce-o să pot pentru că am şi eu munca mea. Deocamdată ar fi bine să te duci să vorbeşti cu Gladys, chelneriţa care serveşte micul dejun. O să-ţi spună ea ce ai de făcut.

Annie îi mulţumi, deschise uşile de la bar şi se trezi faţă în faţă cu o femeie cu părul grizonant care o luă imediat în primire:

— Tu cine mai eşti?

— Annie Hartford. Îi ţin locul Darlei astăzi căci este bolnavă.

— Poate că este numai mahmură.

— Am stat cu ea toată noaptea, are febră.

Gladys oftă, de parcă toată lumea ar fi rămas din acel moment pe umerii ei.

— Bine, hai să-ţi arăt ce ai de făcut. Cred că numai astăzi va fi multă lume pentru că Sam s-a hotărât să închidă restaurantul duminica. Eu şi Darla l-am tot bătut la cap s-o facă. Avem nevoie şi noi de odihnă, ca tot omul. Lumea începu să vină iar Annie cu zâmbetul pe buze, se strădui să-i servească pe toţi. Dar, după cum era de aşteptat, sosi şi Sam. Când îl văzu, Annie îşi pierdu controlul şi scăpă tava pe care o ducea. Patru pahare se sparseră de podea, iar ea se aplecă imediat să strângă cioburile.

— Nu le atinge, strigă Sam, o să te tai!

Era prea târziu căci Annie, în zelul ei, strânsese cioburile şi unul dintre ele îi tăiase arătătorul.

— Ce naiba cauţi aici?

— Darla s-a îmbolnăvit.

— Chiar aşa? Ar fi mai bine să-şi caute alt serviciu de astăzi.

— Dar…

— Du-te la bucătărie şi roag-o pe Flo să te panseze. După aceea te rog să dispari.

— Eşti un individ meschin, Sam Ballard. Aşa procedezi când se îmbolnăveşte un angajat? Sam deveni dintr-o dată foarte rigid de parcă ar fi primit o lovitură neaşteptată.

— Eu ştiu mai bine decât tine că Darla nu este bolnavă. Se foloseşte însă de un tertip pentru a-mi forţa mie mâna. Iar dacă mă gândesc mai bine, nu te priveşte pe tine cum îmi tratez eu angajaţii. Annie îşi dori să-l poată lovi din nou pe acest nesuferit. Dar încercă să se calmeze şi de aceea se îndreptă spre bucătărie. Flo îi cercetă rana, apoi aduse trusa de prim ajutor.

— Rana este destul de adâncă, cred că-ţi trebuie câteva copci.

— N-am timp de mers la spital, rezolvă tu cum crezi că este mai bine. Oricum, Sam mi-a spus să plec imediat, iar el o s-o concedieze pe Darla.

— Asta n-o să se întâmple, zise Patricia. Sam nu poate să concedieze pe cineva numai pentru că s-a îmbolnăvit, nu este un motiv întemeiat. Oricum, trebuie să luăm atitudine căci lucrul acesta ni s-ar putea întâmpla şi nouă. În acel moment intră Sam

care le văzu pe cele două dispărând pe uşa bucătăriei.

— Unde vă grăbiţi aşa? strigă el.

— Nu mai rămânem în serviciul ăsta, zise Patricia.

— Nu vreţi să-mi spuneţi despre ce este vorba?

— Am auzit că vrei s-o concediezi pe Darla pentru că s-a îmbolnăvit. Iar pe fata asta o trimiţi acasă după ce s-a străduit să facă tot ce-a putut să ţină locul Darlei.

— Ai de gând să-mi faci probleme în fiecare zi şi în fiecare loc în care apari, nu? zise el adresându-se lui Annie.

— Dacă-ţi închipui c-o să-mi ţin gura când văd că eşti o ameninţare pentru slujba prietenei mele, te înşeli. Eu n-am făcut altceva decât să compensez absenţa Darlei.

Chiar în acel moment un individ înalt, bărbos, dădu buzna în bucătărie.

— Ce-ar trebui să facem ca să primim ceva de mâncare în restaurantul ăsta, întrebă el foarte nemulţumit.

Sam îşi compuse un zâmbet mieros:

— Îmi pare foarte rău, domnule, am avut o mică problemă de rezolvat. Apoi, se adresă

lui Flo şi Patriciei: nu puteţi pleca acum, restaurantul este plin.

— Atunci să nu le mai ameninţi pe Darla şi Annie.

— Nu mă interesează ce gândiţi tu sau fiica ta. Este restaurantul meu şi eu sunt singurul care poate lua decizii aici.

— Bine, atunci, la revedere, Sam Ballard.

— Stai puţin, Annie! Serveşte-l pe domnul care a venit aici.

Când văzu că Annie nu prea se grăbea s-o facă, Sam continuă:

— Acum, ce mai este Annie?

— Pe viitor, când ai nevoie de mine, te-aş ruga să foloseşti cuvântul” te rog”.

— Te rog, zise Sam, dorindu-şi ca Buster să-l fi împuşcat cu o seară mai înainte. Apoi se întoarse spre angajatele lui: bine, Darla îşi păstrează slujba, dar este ultima oară când rezolvăm problemele în acest mod. Dacă nu sunteţi de acord cu deciziile mele puteţi să vă împotriviţi, dar decizia finală îmi va aparţine. Nu voi mai tolera nicio astfel de răzmeriţă. Clar?

— Tu eşti şeful, e adevărat, noi nu putem lua decizii, zise Flo.

Annie avu nevoie de cincisprezece minute pentru a-şi reveni după discuţia cu Sam, iar după ce explică tuturor clienţilor că se rănise şi întâmpinase probleme, cei prezenţi îşi manifestară înţelegerea, ba chiar îi lăsară şi bacşişuri. După ce plecă şi ultimul client Annie strânse tot ce era pe mese, apoi îi oferi o cafea lui Sam, pe care el o refuză.

— Oricum, va trebui să vorbim, zise el, măsurând-o din priviri. Te rog să nu mai faci ce-ai făcut.

Annie îl privi şi după cuta care se formase pe fruntea lui înţelese că el nu era prea mulţumit de ce se întâmplase.

— Ce n-ar trebui să mai fac Sam?

— Nu vreau să te mai lamentezi în faţa celorlalţi angajaţi.

— Îmi pare rău, n-am făcut-o cu premeditare, dar curgea prea mult sânge şi m-am speriat. Flo a reacţionat imediat. Asta a fost tot.

— Eu fac regulile aici, Annie şi le fac aşa cum cred eu că este bine. Dacă vrei să lucrezi aici, trebuie să le respecţi.

— Nu trebuia s-o ameninţi pe Darla doar pentru că este bolnavă.

— Darla nu este bolnavă, eu ştiu prea bine asta. Este doar un tertip de al ei. Dar nu cred că trebuie să-ţi dau explicaţii.

— Nu vreau să complic situaţia, dar toată viaţa, până acum am urmat regulile impuse de alţii. Bune sau rele. Ei bine, nu mai sunt dispusă să fac asta.

— Ei, atunci să abordăm lucrurile dintr-un alt punct de vedere. Tu ai avut nevoie de o slujbă şi ai venit la mine. Iar eu îţi promit că voi fi gata pentru discuţii.

— Mi se pare o idee bună. Asta înseamnă că am primit slujba?

— Deocamdată. Nu pot să nu apreciez că fără a avea niciun fel de pregătire ai făcut tot ce-a fost posibil ca treaba să meargă bine.

— O, Sam să iau aceste vorbe ca pe un compliment?

Sam schiţă un zâmbet.

— O să am nevoie de numărul tău de asigurare.

Annie i-l scrise pe un şerveţel. Ce-ţi face ochiul, Sam?

— Mă doare ca naiba. De ce mai întrebi?

— N-am lovit în viaţa mea pe cineva cu

atâta putere. Tu şi vărul tău m-aţi speriat aşa de tare.

— Eu n-am făcut mare lucru. Buster a acţionat de unul singur.

— Da, dar puteai să reacţionezi, să nu mă laşi să mă sperii aşa de tare.

— Am fost teribil de impresionat că ai vrut să mă aperi cu trupul tău.

Annie se înfurie când înţelese că era iar ţinta glumelor lui.

— Ar fi fost mai bine să iau pistolul lui Buster şi să te împuşc cu mâna mea.

Sam ar fi vrut să râdă dar se temea că Annie va arunca cu prosopul în el. De aceea se ridică şi plecă.

— Trebuie să verific mesajele la biroul de avocatură. O să mă întorc la timp pentru cină. Tu poţi să mănânci cât este linişte aici. Şi să nu atingi niciun obiect ascuţit, mai adăugă el indicând cuţitul.

Annie nu se putu abţine să remarce cât de bine arăta Sam. Se întoarse la bucătărie unde o găsi pe Flo citind Gazeta de Pinckney, iar pe Patricia uitându-se pe un catalog. Îşi pregăti un sandviş cu brânză, apoi cele două începură s-o instruiască în

privinţa servirii clienţilor. Răsfoi Gazeta de Pinckney şi citi despre cursurile unui colegiu local, care începeau la ora opt dimineaţa şi astfel ar fi avut şi ea posibilitatea să se înscrie dacă s-ar fi înţeles cu Sam Ballard destul de bine ca să fie sigură de slujbă. I-ar fi trebuit şi o maşină. Sau măcar o bicicletă. În acel moment sună clopoţelul de la intrare şi Lillian Calhoun îşi făcu apariţia. Ea îi zâmbi fericită.

— A, văd că Sam ţi-a oferit slujba!

— Da, şi am primit o mulţime de bacşişuri chiar din prima zi.

— Ce-mi poţi recomanda pentru astăzi?

— Friptură de pui, cu piure şi fasole verde şi o salată. Doreşti o ceaşcă de cafea până îţi servim cina?

— Da, cred că ar merge, zise ea apoi privi catalogul din mâna lui Annie.

— Mă uitam pe acest catalog, zise aceasta, aş vrea să urmez nişte cursuri, dar singura problemă este legată de faptul că Darla locuieşte afară din oraş şi nu am cu ce să circul. Mi-aş cumpăra o bicicletă, dar distanţa este cam mare.

— Stai să vedem, zise Lilian. Kazue are o

bicicletă pe care n-o foloseşte, iar eu locuiesc la câteva case de colegiu. Garajul are un apartament deasupra. Mobila este destul de nouă. Mi-ai putea plăti chiria în fiecare săptămână, iar în prima săptămână nu ţi-aş lua nimic.

— Ai face asta pentru mine? zise Annie uimită.

— De ce nu? Cred că şi tu ai face-o dacă ai fi în locul meu.

— Îţi mulţumesc mult, Lillian.

— Totul va fi bine, Annie, uite adresa mea. Vino mâine să vezi apartamentul. Cred c-o să-ţi placă.

Annie era atât de fericită că era cineva dispus să creadă în ea! mai avea o singură problemă. Banii. Trebuia să-şi plătească cursurile cât mai repede şi pentru asta avea nevoie de un mic împrumut. O singură persoană putea să i-l acorde. Sam Ballard.

Capitolul 5

Cina nu se desfăşură la fel de bine. Sam sosi la timp pentru a o ajuta pe Annie, dar ea era atât de nervoasă încât vărsa sau spărgea tot ce atingea. Un şofer de tir care

flirtase cu Annie imediat ce intrase în restaurant, avu nenorocul ca ea să-i verse un ceai cu gheaţă pe cămaşă. Sam se grăbi cu un prosop ca să şteargă urmele.

— Ce se întâmplă cu tine? O să încep să întreb clienţii dacă au poliţă de asigurare, înainte ca tu să-i serveşti. Oricum, profitul mi se diminuează din cauza paharelor şi farfuriilor pe care le spargi.

Annie n-avea de gând să-i spună că din cauza lui intrase în panică. El îi urmărea fiecare mişcare. Poate că se temea că ea ar putea să fugă cu banii încasaţi.

— N-am mai lucrat până acum, asta este prima zi. De fapt, la toată mulţimea asta ar fi necesare două chelneriţe, mai zise ea.

Sam îşi spuse că, probabil, femeia avea toate motivele să fie nervoasă căci se simţea urmărită îndeaproape, dar care bărbat ar fi trecut cu vederea acele picioare minunate pe care le expunea ea? Dar Annie era angajata lui şi el nu obişnuia să aibă relaţii cu subalternele.

— Putem încerca să trecem de seara aceasta fără să mai răneşti pe careva? Măcar atât, Annie. Ea îşi muşcă buzele căci

având nevoie de împrumutul de la el, era mai bine să nu-i răspundă.

— Apreciez răbdarea pe care o aveţi cu mine, domnule Ballard. Mă pot descurca în slujba asta, dar nu am experienţă. Vă promit să plătesc fiecare farfurie pe care o sparg.

Pe la nouă, lumea plecase iar Annie făcuse curăţenie, iar restaurantul era curat ca un spital. Sam o ajutase să degajeze mesele. Ea nu ştia dacă o făcuse ca să-i fie de ajutor sau din teamă că ar mai fi spart şi alte vase.

— Pot să-ţi schimb bacşişurile în bancnote, dacă doreşti, îi spuse el.

Annie începu să se scotocească prin toate buzunarele, dar de peste tot scoase numai mărunţiş. Sam simţi oarecare milă pentru ea, căci fata muncise atât la prânz cât şi la cină şi nu scosese mare lucru. Dar apoi, când ea termină de scos din buzunare, Sam observă că fata asta adunase mai multe bacşişuri decât Darla.

— Este foarte bine pentru început, zise el.

— Mai ales că le-am spus clienţilor că nu am nevoie de bacşiş.

— Le-ai spus tu lucrul ăsta? zise Sam privind-o cu neîncredere.

— Da, le-am spus că abia am început să învăţ meseria şi că sunt gata să ţin seama de sugestiile lor, că nu primesc bacşiş. Dar ei au insistat atât...

Sam o privi cu aceeaşi suspiciune.

— Mă bucur că prima ta zi de lucru ţi-a adus satisfacţii materiale.

— Dacă tot vorbim despre bani, Sam, aş vrea să te rog să-mi dai un împrumut, dacă este posibil.

— O femeie care ia bacşiş o sută de dolari pe seară mai are nevoie de un împrumut?

— Da, am nevoie de două sute de dolari, Sam. Îţi voi plăti dobândă la ei, mai mare decât cea acordată de bancă şi cred că o să ţi-i înapoiez în trei săptămâni.

— Annie, pot să-ţi împrumut aceşti bani fără dobândă şi fără termen. Îmi poţi spune pentru ce-ţi trebuie?

— Vreau să mă înscriu la nişte cursuri care se organizează la un colegiu din oraş. Este vorba despre un curs de afaceri şi altul de contabilitate.

— Ce ştii tu despre contabilitate, Annie?

— Am mai făcut nişte cursuri de contabilitate la liceul din oraşul meu.

— Eu credeam că ai învăţat doar cum să aranjezi şerveţelele pe masă.

— Da, am învăţat şi asta, spuse Annie şi se şi apucă de lucru. În liceul la care am învăţat am avut probleme legate de felul în care mă îmbrăcam, dar având în vedere faptul că tatăl meu cotiza destul de serios la fondurile şcolii, am putut să-mi petrec vremea în birourile şcolii. Acolo am învăţat ceva contabilitate.

— Este un domeniu în care poţi câştiga foarte bine.

— Da, m-am gândit că ar fi bine să devin contabil.

— Annie, zise el privind-o, cred că tu poţi face orice îţi propui.

Cuvintele lui Sam o impresionară. În afară de Vera, nimeni nu-şi mai exprimase încrederea în ea până sosise la Pinckney.

— Îţi mulţumesc, Sam, mă simt mult mai bine acum.

Sam scoase două sute de dolari din portmoneu şi i-i întinse.

— Nu iau dobândă de la prieteni sau angajaţi, poţi să mi-i înapoiezi când îţi va fi mai uşor s-o faci.

— Sam, îţi mulţumesc din suflet, zise ea şi-i întinse un trandafir pe care-l făcuse dintr-un şerveţel de pe masă.

— O, dar este minunat, ce altceva mai ştii să faci din şerveţele?

Începură să râdă amândoi, apoi se hotărâră să închidă restaurantul.

— În privinţa Darlei nu trebuie să-ţi faci probleme, spuse Sam, eu o cunosc foarte bine şi pot să fac pariu cu tine că deja nu mai are nimic. O cunosc de mult timp pe Darla. Tocmai de aceea mă întreb ce aveţi voi două în comun.

— M-a ajutat şi am ajutat-o la rândul meu. Mi s-a părut normal să fac asta.

— Bine, Annie, acum poţi să pleci.

— Noapte bună, Sam, zise ea şi plecă, dar gândurile îi rămaseră tot la el.

Când ajunse în faţa casei Darlei, nu mai ardea nicio lumină. Annie se gândi că probabil Darla dormea. Descuie uşa dar în acel moment auzi un glas care ar fi trezit şi morţii:

— Stai acolo sau trag! Se aprinse lumina şi Annie se trezi în faţa unei matahale păroase care mai avea şi un pistol în mână.

— Nu sunt înarmată, dar am ceva bani şi dacă vrei ţi-i dau ca să mă laşi în pace, zise Annie căreia îi cam tremurau genunchii. Ia-i şi pleacă, lasă-ne în pace.

— Unde să plec? zise matahala. Cine naiba eşti tu ca să-mi spui să plec din casa mea?

— Bo, cu cine naiba vorbeşti acolo? se auzi glasul Darlei care apăru în cămaşă de noapte. A, tu erai Annie, cum a fost prima zi?

— O cunoşti? întrebă Bo.

— Bo, tu nu asculţi niciodată ce-ţi spun? Annie este prietena mea şi-o să stea aici o vreme. I-am făcut rost de o slujbă la restaurant. N-ai recunoscut uniforma?

— Îmi pare bine, Annie, zise el întinzându-i mâna, eu sunt Bo Jenkins, soţul Darlei.

— N-am ştiut că Darla este căsătorită.

— De fapt, Bo este fostul meu soţ, zise Darla. L-au închis pentru că a emis cecuri fără acoperire, aşa că eu am divorţat. Dar acum, de când s-a întors, mi-a promis c-o să se schimbe aşa că l-am primit înapoi, cu toate că el nu mi-a spus c-o să iasă mai devreme.

Bo o trase la pieptul lui.

— Am vrut să te iau prin surprindere, iubito, şi să văd dacă nu cumva mi-a încălzit careva patul în lipsă.

— Cum a fost prima ta zi de slujbă, Annie? întrebă Darla.

— N-o să-ţi vină să crezi cine mi-a oferit o locuinţă! zise Annie entuziasmată. Lillian Calhoun.

— Nu glumeşti?

— De fapt, mi-a spus că pot să mă mut imediat. Annie îi povesti despre înscrierea la colegiu, despre locuinţa lui Lillian care era atât de aproape de sediul colegiului, despre împrumutul oferit de Sam. M-am gândit că n-o să te superi dacă o să te rog să mă conduci acolo, Darla, mai spuse Annie gândindu-se că nu prea i-ar conveni să petreacă noaptea sub acelaşi acoperiş cu Bo.

— Nu este nevoie să te duc eu la Lillian. Poţi lua maşina, cu condiţia să vii să mă duci la serviciu mâine.

— Îţi mulţumesc din suflet, zise Annie care abia aştepta să dispară din ochii lui Bo.

Annie porni spre locuinţa lui Lillian, dar ea nu cunoştea oraşul şi întunericul o făcu

să rătăcească destul, ajunse după ora unsprezece. Casa era în întuneric, probabil că femeia îşi scosese inelele cu diamante şi se culcase. Annie întoarse maşina gândindu-se unde ar fi putut să se ducă, apoi după ce se mai învârti pe străzi ajunse în faţa restaurantului lui Sam. Luminile erau aprinse şi-l văzu pe Sam care îşi completa registrele. Annie opri gândindu-se că el i-ar putea da adresa unui hotel decent.

— Ce s-a întâmplat, Annie? o întrebă el.

Ea îi spuse de ce nu rămăsese peste noapte la Darla.

— Deci, Bo Jenkins a şi ieşit de la închisoare.

— Da, şi Darla a fost surprinsă, iar eu am plecat spre locuinţa lui Lillian dar probabil că femeia se culcase aşa că n-am insistat. Știi vreun motel mai decent?

— Nu este nevoie să dormi la motel, Annie, poţi dormi la mine acasă. Nu te uita aşa. Am o menajeră, aşa că nu vor fi probleme.

— Bine, dar eşti sigur că nu te deranjez?

— Dacă ar fi fost aşa nu te-aş fi invitat.

— Apreciez gestul tău, Sam. Privirile li se

întâlniră şi Annie simţi ceva ciudat, o senzaţie plăcută de căldură care o surprinse.

— Ce este cu toate registrele astea, Sam?

— Contabilul pe care l-am angajat mi-a făcut prea multe greşeli, aşa că am hotărât să rezolv singur problema evidenţelor. Dar când vei termina tu cursurile de contabilitate, te voi angaja pe tine. Porniră spre casa lui Sam care se afla în direcţie opusă celei în care locuia Darla. Se terminară toate casele şi pe o parte şi pe cealaltă, apoi Sam o luă pe un drum lateral până ajunseră la o casă cu două etaje, care avea o frumoasă grădină cu trandafiri în faţă. Uşa de la intrare fu deschisă imediat de o menajeră.

— Martha, ţi-o prezint pe Annie Hartford din Atlanta. Va rămâne aici peste noapte. Cred că avem camera de oaspeţi liberă.

— Desigur, poate să stea în camera galbenă cu vedere spre râu. Priveliştea este minunată.

— Se poate pescui aici? întrebă Annie. Când Sam aprobă, Annie fu foarte fericită. Apoi, luă mâinile menajerei în palmele ei şi-i

spuse:

— Îmi cer scuze pentru că v-am deranjat la miezul nopţii. N-aş fi recurs la casa lui Sam dacă n-aş fi fost într-o situaţie disperată.

— Să vă ofer o gustare? întrebă Martha.

— Cred că ne vom descurca singuri Martha, zise Sam. Apoi, după ce plecă femeia, o întrebă pe Annie: ţi-e foame? Eu n-am mâncat nimic în seara asta. Cred că nici tu.

Annie deschise frigiderul de unde scoase pachete cu mezeluri şi brânză, timp în care studie bucătăria. Era foarte spaţioasă, iar dulapurile albe străluceau de curăţenie. În mijlocul încăperii se afla o masă cu patru scaune.

— De cât timp locuieşti aici?

Sam scoase un borcan cu murături.

— De când mă ştiu. Casa a aparţinut bunicului. Ai mei au avut cirezi de vite. În final, casa s-a dovedit prea mare pentru ai mei, sau poate au vrut să se mute mai aproape de centrul oraşului şi au cumpărat o altă casă. Dar eu am preferat să rămân aici.

— Ai şi tu vite?

— Da, dar nu atâtea câte mi-aş dori.

— Mai ai şi alte proprietăţi pe lângă restaurant şi magazinul de maşini?

— Mai am câteva magazine şi o spălătorie de maşini. Dacă aş obţine un preţ bun aş mai vinde din toate astea, ca să mai scap de probleme. Deci, ce-ai vrea să mănânci? Şuncă, salam, brânză?

— Aş vrea doar un pahar cu lapte Sam, dacă nu te superi.

— Te rog serveşte-te cu ce vrei, simte-te ca acasă.

Annie începu să viziteze casa. Intră mai întâi în camera de zi şi remarcă parchetul care era acoperit de covoare cu motive florale. Un pian domina încăperea, iar mobila era de bună calitate. Într-un colţ se afla şemineul, iar în altul o combină, un televizor şi un video. Annie observă calculatorul şi se întrebă dacă Sam are vreodată timp liber.

— Îmi place casa ta, zise ea întorcându-se la bucătărie. Nu este de mirare că tatăl tău n-a vrut s-o vândă. Dar îţi lipseşte ceva.

— Ce?

— O familie, nişte câini.

— Să nu mai vorbim despre asta, Annie.

— Doar n-o să laşi o experienţă nefericită să-ţi marcheze restul vieţii?

— Dar pe tine de ce te interesează toate astea?

— Pentru că-mi place să văd numai oameni fericiţi în jur. Iar tu nu pari un om fericit.

— Dar tu, Annie? Nici tu nu eşti, cu toţi banii tatălui tău. Cu toată dragostea pe care ţi-o poartă.

— De unde ştii toate astea?

— Pentru că am avut de unde să mă informez.

— M-ai verificat?

— Şeriful Hester a avut nevoie de dovezi că spui adevărul aşa că mi-am sunat nişte prieteni din Atlanta care m-au informat despre familia Hartford.

— Cred că şeriful este mulţumit acum, zise ea.

— Ai venit în oraş într-o limuzină pe care nu şi-o permite oricine. Ştii ce-a spus Harry când i-am confirmat că eşti moştenitoarea unei averi de miliarde? Că eşti nebună dacă

ai putut să renunţi la o asemenea avere. Dar eu i-am replicat că nicio sumă de bani, oricât de mare, nu merită să renunţi la visurile tale.

— Chiar i-ai spus asta? Sam, eşti un drăguţ că mi-ai luat apărarea.

— Nu ţi-am luat apărarea, Annie, am spus ce gândesc. Şi eu am luat o decizie asemănătoare cândva, de aceea nu sunt căsătorit astăzi.

— Şi n-ai regretat niciodată decizia luată?

— Nu, niciodată şi nici tu nu vei regreta. Cred că-ţi este somn. Hai să-ţi arăt camera ta.

— O, dar este minunată, exclamă Annie când văzu dormitorul în nuanţe de galben.

— Lillian Calhoun l-a decorat. O s-o rog să decoreze şi camera mea, poate. Noapte bună, Annie. Sam o sărută pe frunte. O să descoperi că ai mulţi prieteni în Pinckney, Annie. Apoi, plecă.

Capitolul 6

…aşa că înţelegi de ce n-am făcut pasul. Nu poţi trăi cu cineva pe care nu-l iubeşti.

— Ai făcut ceea ce trebuia, draga mea,

zise Martha Fender care stătea în faţa ei şi o privea prin ochelarii ei cu rame de metal abia ţinându-se pe vârful nasului. Martha îi pusese uniforma la înmuiat în timp ce Annie făcuse un duş şi de aceea fata se îmbrăcase cu un capot vechi al Marthei. Tata a vrut să mă mărite cu băiatul unui bancher dar inima mea aparţinea unui mecanic, de aceea am fugit de acasă, zise Martha.

— Ce romantic, sublinie Annie.

— Nu ne-am prea descurcat din punct de vedere material, aşa că toată viaţa am fost menajeră la alţii, dar nu mi-am dorit o altă soartă. Am avut trei copii minunaţi şi o căsătorie fericită timp de treizeci și doi de ani. Dar acum doi ani Albert al meu a murit subit de un atac de cord.

— Îmi pare rău, cred că-i simţi şi acum lipsa.

— Nu trece oră în care să nu mă gândesc la el. Nu toate femeile sunt binecuvântate cu un astfel de soţ.

Annie oftă:

— Eu am decis să nu mă căsătoresc deloc.

— Dar eşti tânără, draga mea. Nu-ţi doreşti copii?

— Întotdeauna mi-am dorit o familie mare. Dar cred că nu-mi va fi dat vreodată s-o am. Asta nu înseamnă că n-o să pot adopta un copil, într-o bună zi.

Sam, care se afla în încăperea alăturată încerca să ignore discuţia celor două femei. Dar nu-şi putea lua ochii şi inima de la Annie. Poate că era numai atracţie. Nu era de mirare, căci fata era isteaţă şi drăguţă.

— Uite, am mai lungit uniforma cu doi centimetri, se auzi vocea Marthei.

— Vă mulţumesc, doamnă Fender. Nici nu ştiţi ce fericită m-aţi făcut. Nu puteam să mă aplec deloc.

— Mă bucur că te vei muta la Lillian Calhoun, zise Martha. Nu spun că Darla Jenkins n-ar fi o fată de treabă. Dar nu este pe gustul meu.

— A fost singură prea multi timp, îi găsi Annie o scuză. Singurătatea îi determină pe oameni să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar face. Eu ştiu toate astea, mi-am pierdut mama de când eram copil.

— O, draga mea!

— Dar i-am simţit întotdeauna prezenţa. Obişnuiam să-i parfumez camera şi după ce

a murit. Când îmi lipsea foarte tare, îmi parfumam perna cu parfumul ei şi pretindeam că mama mă vizitează din ceruri.

Martha o privi visătoare.

— Şi eu am amintiri grozave cu Albert. Dar observ că te descurci foarte bine pentru o persoană care n-a trăit singură până acum. Apropo, dacă o să ai nevoie, o să te ajut la noua ta locuinţă.

— Îţi mulţumesc mult, dar nu cred că locul acela va avea nevoie de prea multă curăţenie. Oricum, te voi invita la inaugurarea casei mele.

— Voi veni cu plăcere, dar cu condiţia să aduc eu desertul. Fac o plăcintă grozavă, cu cartofi.

Sam care asculta discuţia celor două femei se întrebă cum făcea oare Annie să-şi atragă toată dragostea celor din jur? El spera că fata nu se gândea să-i folosească numai pentru a-şi rezolva problemele. Ştia că Annie Hartford era obişnuită cu viaţa bună. Probabil că va duce tava şi va degaja mesele din restaurant ca o schimbare faţă de viaţa cu care era obişnuită, dar se va

sătura repede, apoi va tânji după restaurantele de lux şi maşinile scumpe. De aceea trebuia să fie foarte atent cu Annie şi să nu se ataşeze prea mult de ea.

Să nu-i privească prea insistent picioarele care i se vedeau de sub fusta scurtă.

Să n-o mai invite să doarmă acasă la el, numai pentru că-i făcea plăcere să mai stea un pic cu ea. Să nu se mai gândească tot timpul la ea.

— O, Lillian, încăperea este adorabilă! exclamă Annie fericită.

— Chiar îţi place?

Cele două femei se aflau în camera de zi a apartamentului construit deasupra garajului. Lillian luase husele de pe mobilă şi Annie observă că aceasta era aproape nouă. O măsuţă pentru cafea aflată în mijlocul încăperii contribuia la atmosfera de intimitate care se crease în acest mic apartament.

— Mă şi văd stând într-un balansoar, citind o carte seara, după munca de la restaurant, zise Annie fericită.

— Ţi se pare că mobila este prea extravagantă? întrebă Lillian. Am decorat

acest apartament anul trecut, pentru mama. A refuzat să locuiască în aceeaşi casă cu mine, spunea că două femei nu pot trăi sub acelaşi acoperiş. Dar, deodată, s-a hotărât să plece. A cunoscut un agent de bursă, la salonul de bingo şi se pare că a fost dragoste la prima vedere. Şi-a încărcat un geamantan cu lucrurile preferate şi au plecat împreună. Mai primesc câte o vedere de la ea, iar acum aştept o invitaţie la nuntă.

— Este minunat ce-mi spui, înseamnă că ai o mamă tânără.

— Kazue s-a ocupat de draperii şi aşternuturi. Ai un singur dormitor şi o baie, dar cred că este destul spaţiu pentru o singură persoană.

— Îmi place mult şi sunt gata să-ţi plătesc chiria pentru prima săptămână.

— Nici vorbă. Ne-am înţeles că nu-ţi iau chirie pentru prima săptămână. Iar Kazue mi-a spus că-ţi poate împrumuta o bicicletă.

— Sper să nu am probleme pentru că nu am permisul la mine. Vreau să mă înscriu la colegiul din oraş, dar cursurile au început deja.

— Să-mi spui dacă-ţi fac probleme cei din conducere. Le-am făcut multe donaţii aşa că ar trebui să-ţi facă ţie, prietena mea, o reducere.

În acel moment ajunseră la unul dintre magazinele despre care îi vorbise Lillian pe drum.

— Poate n-o să-ţi vină să crezi, dar există câteva doamne înstărite, aici în Pinckney, care nu suportă să îmbrace aceeaşi rochie de două ori. Îşi aduc rochiile aici, aşa că-ţi poţi cumpăra toată garderoba cu cincizeci de dolari. Eu n-am recurs prea mult la acest magazin, cred că înţelegi din ce motiv. Nu-mi pot permite să apar la clubul doamnelor îmbrăcată într-una din rochiile lor. Poate doar când plec în afara oraşului.

— O, Lillian, ce bine-mi pare că te văd! mai ştii costumul acela de tul pe care l-ai admirat pe Marion Jones la bazarul de Crăciun? Femeia se uită în jur de parcă ar fi vrut să se asigure că nicio ureche nedorită nu auzea vorbele ei, apoi spuse: l-a adus aici săptămâna trecută, chiar după ce ai plecat, şi arată la fel de bine.

— Ei, poate o să vin să-l văd, dar acesta să

fie micul nostru secret.

Annie părăsi magazinul după vreo jumătate de oră, încântată că-şi găsise vreo două perechi de jeanşi, cămăşi şi jachete. Costumul de tul pentru Lillian era în acelaşi pachet.

— Croitoreasa mea o să-i aplice o garnitură nouă şi astfel n-o să-l mai recunoască nimeni, nici măcar Marion Jones, şopti Lillian pe drumul spre maşină. Când ajunseră acasă găsiră bicicleta livrată de Kazue.

— Ce bine că are şi coşul ăsta în care pot să-mi pun cumpărăturile şi cărţile. Te rog să-i mulţumeşti din partea mea, Lillian.

— Kazue este foarte fericită să fie de ajutor. De abia a scăpat de un tiran de soţ care a făcut tot posibilul să-i îngreuneze divorţul. De acum problemele tale s-au cam rezolvat, ar mai fi una singură, fetiţo, cum o să mergi pe bicicletă cu uniforma atât de scurtă şi strâmtă?

— M-am gândit şi la asta, zise Annie. O să merg la lucru în jeanşi şi mă voi schimba acolo.

— În acest caz îţi urez o zi bună, dar ai

grijă, nu te extenua, mai zise Lillian.

Annie făcu un pas spre ea şi o sărută.

— Îţi mulţumesc pentru prietenia ta.

Annie ajunse la serviciu pe bicicletă, îmbrăcată în jeanşi şi cămaşă de bumbac. Uniforma o avea într-o sacoşă pusă în coşuleţul bicicletei. Sam se cam încruntă când o văzu. Îşi promisese să nu se mai uite la femeia asta, dar când o văzu cu jeanşii atât de strâmţi, îşi spuse că nici măcar preotul n-ar fi rezistat tentaţiei de a o privi. Apoi, fata dispăru şi după câteva minute se întoarse purtând uniforma pe care o lungise.

— Cine naiba crezi c-o să-ţi mai dea atâtea bacşişuri cu fusta asta lungă? zise Darla de cum o văzu.

— Vreau să fiu o chelneriţă foarte competentă şi să primesc bani numai pentru munca pe care o prestez, nu pentru felul în care arăt.

Sam, care mustăcea, simţi nevoia să intervină:

— Fetelor, gata, începeţi treaba, altfel n-o să aveţi motive să cereţi mărire de salariu.

— Am auzit ceva despre o mărire de

salariu? sări Darla. Nu este o expresie pe care s-o auzim prea des pe aici.

— Aş vrea să mai pot discuta cu voi problema asta, dar trebuie să plec, vine un individ care vrea să divorţeze de o nevastă cicălitoare.

— Numai pentru atâta vrea să divorţeze? se miră Darla. Cea mai bună soluţie ar fi s-o ducă la cumpărături, ca să-i mai închidă gura.

— O să-i sugerez soluţia ta, Darla, zise Sam.

— Dar în opinia ta care este menirea bărbaţilor pe acest pământ, Sam?

— Să aducă hrana, să descopere noi teritorii şi să protejeze sexul slab.

— Sex slab, pe naiba! zise Darla.

Sam plecă simţindu-se încolţit tocmai de sexul slab.

— Văd că nu-ţi prea iei ochii de la el, zise Darla căreia nu-i scăpa nimic.

Annie roşi.

— Nu-mi displace felul în care arată.

— Annie, te-am sunat aseară la Lillian şi am aflat că n-ai petrecut noaptea acolo.

— Ei, este o poveste mai lungă şi au

început să vină clienţii, aşa că las-o pe mai târziu.

— Nu mă mişc de aici până nu-mi spui, insistă Darla.

— Ei bine, am dormit la Sam.

— Aha!

— A fost şi menajera lui, nu s-a întâmplat nimic.

— Dacă spui tu...

— Sam nu mă place.

— A, de-aia nu-şi ia ochii de la tine.

— Mă urmăreşte ca să nu-i mai sparg vesela, protestă Annie, care mulţumi Domnului că în acel moment intrară trei clienţi şi conversaţia se întrerupse. Annie luă meniul şi se îndreptă spre masa lor. În scurt timp începu nebunia şi nu mai avură timp nici măcar să se aşeze. După ce trecu ora prânzului, clienţii se răriră, Annie şi Darla îşi luară câte un sandviş şi se aşezară la o masă.

— Reluând discuţia despre Sam, vreau să-ţi spun că este cel mai râvnit holtei din Pinckney. Iar pe tine am observat că nu te slăbeşte nicio clipă din ochi.

— Nu cred că se gândeşte la însurătoare.

— Ai dreptate, nu vede femeia decât ca un obiect de sex.

În acel moment, Flo, care ronţăia nişte biscuiţi, pufni în râs:

— Scuzaţi-mă, fetelor, vă întrerup conversaţia care pare foarte plăcută. Dar vorbind atât de mult n-aţi auzit clopoţelul de la intrare şi un client moare de foame la una dintre mesele din acest restaurant, ceea ce mi se pare inadmisibil.

Capitolul 7

Era după ora nouă când Annie se schimbă de uniformă, spuse noapte bună tuturor, apoi plecă spre casă pe bicicletă, cu toate că Darla se oferise s-o ducă acasă. Annie avu nevoie de zece minute ca să ajungă la casa lui Lillian.

Sam ştia că nu avea niciun rost s-o urmărească pe Annie pe drumul ei spre casă. Fata o luase pe un drum sigur, luminat, plin de patrule de poliţie unde nu era în primejdie. Şi atunci de ce naiba simţise nevoia să se ţină după ea? Oare numai pentru faptul că-i putea admira fundul, în momentul în care pedala? Era

tentat să se apropie de ea, dar n-o făcu pentru că nu ar fi avut nicio explicaţie. În cele din urmă se hotărî să renunţe, dar tocmai când vru să întoarcă maşina, observă că Annie trecuse de casa lui Lillian Calhoun. Sam se încruntă. Unde se ducea fata? Porni din nou după ea.

Annie opri bicicleta în faţa unui magazin universal, intră apoi după vreo zece minute ieşi cu patru sacoşe. Cum naiba se gândea fata asta să le care pe toate în coşul bicicletei? Annie reuşi să le aşeze cumva în coş, dar avu probleme mai apoi pentru că trebuia să urce dealul pe care se afla casa lui Lillian. În acel moment, din spatele ei veni o camionetă al cărei şofer o claxonă, speriind-o. Roata din faţă a bicicletei o luă la stânga, apoi la dreapta, iar Annie pierdu controlul bicicletei. Căzu, toate cumpărăturile se risipiră pe stradă, iar Annie se lovi cu genunchii de asfalt şi-şi scrânti piciorul. Când ridică privirea, cutiile de conserve se rostogoleau în jos pe deal, ouăle se spărseseră. Deodată, o maşină opri chiar lângă ea. Era Sam Ballard.

— Îţi dau, cu indulgenţă, un opt virgulă

nouă pentru căzătura asta, zise el.

— Eşti foarte amuzant, Sam, îi spuse Annie printre dinţi.

— Te-ai rănit cumva? o întrebă el, de astă dată serios.

— Numai mândria mea a avut de suferit. Şi genunchii.

Sam o ajută să se ridice, o aşează pe locul din faţă al maşinii, apoi începu să-i adune conservele care se risipiseră. După ce le recuperă în mare parte, el puse şi bicicleta în spatele maşinii şi porni spre casa lui Annie. Când ajunse, opri, apoi o luă în braţe, în ciuda protestelor ei. Descuie uşa, apoi o aşează pe un fotoliu şi-i propti piciorul rănit.

— O, mă gândesc că o să trebuiască să te concediez, Annie, uite ce rană urâtă ai la genunchi. Va trebui să-ţi sfâşii jeanşii ăştia pe care oricum n-o să-i mai poţi purta. Trebuie să-ţi tratez rana. Ai medicamente pe undeva?

— Eu nu am, dar doamna care a locuit aici a plecat în grabă şi cred că a lăsat toate medicamentele într-un dulăpior de la baie.

— Cred că ai mare noroc, Annie, femeia

asta se pare că a lucrat la Crucea Roşie după dotarea pe care o avea. În acel moment Sam o privi lung, iar Annie simţi nevoia să-i evite privirea. De ce oare? Amândoi se blocară luptând cu emoţiile contradictorii. Sam se întrebă pentru a nu ştiu câta oară ce naiba căutase pe urmele acestei fete cu care nu putea să discute cinci minute fără să între într-o situaţie conflictuală. De altfel, fata aceasta se va plictisi în mai puţin de o săptămână de restaurantul lui şi se va întoarce la viaţa îmbelşugată de acasă.

— Va trebui să-ţi scot cumva jeanşii ăştia ca să-ţi pot curăţa rana.

— N-ai găsit alt mijloc mai interesant de a dezbrăca o femeie?

— Ascultă, draga mea, te sfătuiesc să renunţi la stilul tău. Ar trebui să ştii că nu este nevoie să recurg la tertipuri pentru a face o femeie să se dezbrace. Majoritatea femeilor este fericită să aibă ocazia de a o face.

— Nu crezi că eşti cam lăudăros, Sam Ballard? Oricum, îţi sunt recunoscătoare că m-ai ajutat.

Sam reuşi să-i scoată pantalonii, iar la vederea trupului ei gol, rămase uimit de moliciunea pielii şi de frumuseţea ei.

— Tăietura din genunchi ar trebui prinsă în câteva copci, zise el. Sam îi curăţă rana cu apă oxigenată, după care îi puse iod. Annie răcni cât o ţinură puterile, iar Sam începu să sufle peste rană ca să-i aline usturimea.

— Asta a fost tot, mai mult nu ştiu ce ar trebui făcut.

— Mulţumesc, doctore Sam, zise Annie privindu-l ciudat.

— Data viitoare când o să mai ai nevoie de cumpărături spune-mi şi te pot ajuta să le transporţi. Sau îţi pot împrumuta maşina. În acel moment, el observă privirea ciudată pe care i-o arunca Annie. Ce ţi se pare ciudat la mine? Sau, mai bine zis, te distrează ceva?

— Nu, mă gândeam să te invit să mâncăm nişte îngheţată împreună, zise ea.

— A, da, zise Sam, tot eu trebuie să o aduc de la maşină, căci am pus pachetele în portbagaj. Se duse la maşină şi identifică destul de repede pachetul în care se afla îngheţata căci aceasta începuse să se

topească. La naiba, spuse Sam dar luă toate pachetele, puse îngheţata în congelator, apoi luă o cârpă udă şi şterse pata făcută de îngheţata topită. Annie ţopăia într-un picior prin casă, expunându-şi picioarele lungi şi frumoase, spre disperarea lui Sam.

— Ce naiba faci aici? zise el.

— Aduceam îngheţata.

— Te rog să nu te mai mişti. O să aduc eu tot ce trebuie.

— Te rog să nu-mi mai spui ce am de făcut, îl rugă Annie. Mă plictiseşte atitudinea asta, iar durerea din genunchi şi coate mă face foarte irascibilă.

— Eşti foarte încăpăţânată, ştii asta? Poţi să-mi spui cu ce scop ai cumpărat toate prostiile astea? Crema pentru acnee, sau periuţa de dinţi pentru copii.

— Pentru că erau toate la jumătate de preţ. Încerc să fac economie.

— A, asta explică şi cumpărarea acestei pâini care este veche de o zi. Chiar are rost să mănânci vechitura asta ca să economiseşti câţiva cenţi?

— Sam, n-ai vrea să pui totul în frigider, fără să mai faci comentarii la adresa

cumpărăturilor mele?

— N-ar trebui să mănânci toate prostiile astea, Annie, continuă el arătând spre cartofii prăjiţi sau ciocolată. Te vei îngrăşa prea tare.

— Arăt ca şi cum aş avea nevoie de o cură de slăbire?

— Acum nu, dar dacă o să continui tot aşa, peste zece ani n-o sa mai încapi pe uşa.

— Poate ar fi mai bine să renunţăm la discuţie, nu se ştie dacă de acum în zece ani o să mai vorbim.

Sam ridică din umeri neputincios.

— Bine, uită ce am spus. Probabil că metabolismul tău este diferit de al celorlalţi.

— Sam, vrei să aduci odată îngheţata?

— Mă tem că va trebui s-o bem, Annie. Nu cred c-o să-şi recapete forma solidă atât de repede. Oricum, mâine dimineaţă voi veni să te duc la serviciu. O să-ţi aduc şi o pereche de genunchiere pe care le ţin în pod de pe vremea când mi-am rupt nişte ligamente.

— Îţi mulţumesc Sam, apreciez gestul tău şi imediat ce mă voi simţi mai bine o să-ţi pregătesc o cină. Ce zici de ideea mea?

— Ştii să găteşti?

— Sigur că da, ca orice femeie.

— Mi-ai face o mare bucurie pentru că doamna Fender nu prea găteşte. A cam îmbătrânit, dar i-ar face mare plăcere să gătească împreună cu tine. Iar acum, hai să te duc la baie să te speli pe dinţi cu periuţa pentru copii. Sam o ridică în braţe şi o duse la baie, apoi aşteptă până ea îi spuse că era gata şi o aduse până la pat.

— La ce oră trebuie să fii la colegiu dimineaţa?

— La opt.

— O să te duc eu.

— Sam, apreciez tot ce faci pentru mine.

— Mda, sper să laşi să se vadă asta cât mai repede.

Era clar, Sam era genul de bărbat care voia totul sau nimic de la o femeie. Annie se simţi cuprinsă de fiori, numai la acest gând. Era aproape adormită când sună telefonul. Era Darla.

— De unde ştii numărul? o întrebă Annie nedumerită. Nici măcar eu n-am apucat să-l aflu.

— De pe vremea când jucam cărţi cu

mama lui Lillian. M-a sunat Sam şi am aflat ce ţi s-a întâmplat. Te doare tare?

— Mă doare, şi din cauza asta n-o să pot veni dimineaţă devreme. Îmi pare rău c-o să trebuiască să te descurci singură.

— Nu pentru asta te-am sunat ci ca să te anunţ că eu şi Bo ne-am hotărât să ne recăsătorim.

— O, Darla, vestea asta este minunată!

— Am vrea s-o facem în timpul festivalului Okra. Am luat legătura cu autorităţile şi mi-au spus c-o putem face duminica după amiaza. Şi aş vrea să mai ştii ceva Annie, am de gând să mă îmbrac cu rochia ta de mireasă.

— Ce romantic va fi!

— O s-o modific puţin, sper că nu te superi.

— De ce aş face-o, doar ţi-am dăruit rochia! Poţi face ce doreşti cu ea.

— Bo l-a rugat pe Sam să-i fie cavaler, iar tu cred că n-o să refuzi să fii domnişoara mea de onoare, mai zise Darla.

Annie fu puţin surprinsă de cererea Darlei. Ele se cunoşteau doar de câteva zile.

— O, Darla, sunt încântată, zise ea, dar nu

se poate să nu ai o prietenă mai bună…

— Am avut una, dar s-a măritat şi s-a mutat în Ohio anul trecut. Acum este şi gravidă. Ei, ce zici, eşti de acord?

— Desigur, sunt onorată. Annie se întrebă cu ce se va îmbrăca.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Darla continuă:

— Poţi să-ţi alegi ceva din garderoba mea.

— Nu, Darla, aş vrea să-mi cumpăr ceva special pentru ocazia asta.

— Cum vrei tu Annie, zise Darla apoi închise.

Annie se gândi că în câteva zile îşi făcuse o mulţime de prieteni, cu care tatăl ei n-ar fi fost de acord. Ca să nu mai vorbim despre doamnele de la Club de care ar fi râs din toată inima. Dar acum lui Annie nu-i păsa. Până în acest moment Winston Hartford îi alesese prietenii, dar acum era în situaţia s-o facă singură.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţa, apăru Sam, proaspăt bărbierit, îmbrăcat în jeanşi şi cămaşă de bumbac aducând genunchierele pe care i le

promisese. Annie fu izbită de intensitatea ochilor lui albaştri. Îşi aminti că de când îl văzuse prima dată îşi dorise să-şi înfigă degetele în părul lui. Îşi puse genunchierele şi în acel moment observă că şi Sam o privea atent. Annie se îmbrăcase sport şi oricine o vedea nu credea că are treizeci de ani, sau că este atât de bogată. Asta era una dintre calităţile ei, voia tot timpul să arate ca o fată obişnuită, să nu epateze prin nimic.

— Cum îţi simţi genunchiul în dimineaţa asta?

— Mult mai bine, zise ea punându-şi banii în buzunar. Sper ca mâine să vin la lucru.

— N-ar trebui să te grăbeşti cu venitul la serviciu. Ar fi mai bine să te refaci complet ca să poţi lucra în timpul festivalului Okra. În acel moment Sam o şi luă în braţe, iar Lillian care văzu scena exclam.

— Draga mea, ce s-a întâmplat cu tine?

— Am căzut de pe bicicletă aseară, zise Annie.

— O, Doamne. Ți-ai rupt piciorul?

— Nu, dar mi-am rănit genunchii şi coatele.

— De ce nu m-ai chemat să te ajut?

— Sam a văzut accidentul şi m-a adus acasă. Am avut şi norocul să pot folosi toate medicamentele pe care le-a lăsat mama ta.

— Sper că lucrurile nu sunt foarte grave, Sam, zise Lillian. A, era să uit, am vorbit aseară cu directorul colegiului şi mi-a spus că te poate înscrie.

Annie îi mulţumi, iar Sam o aşează pe scaunul din dreapta şoferului. Apoi, când ajunse la colegiu parcă aproape de intrare, pentru ca Annie să se poată deplasa singură. Ea intră şi se opri în faţa unei uşi pe care scria Secretariat. O femeie între două vârste, cu părul grizonant, cu trăsături prea ascuţite pentru a putea fi considerate frumoase o întâmpina.

— Mă numesc Annie Hartford şi…

— Nu mai trebuie să spui nimic, ştiu totul de la Lillian, zise femeia. Ce cursuri vrei să urmezi?

— Contabilitate şi afaceri, apucă Annie să spună.

— Care încep peste zece minute. Între timp, va trebui să faci rost de aceste două cursuri şi de câteva caiete, pe care le poţi

găsi la librăria noastră. Eu o să-ţi fac înscrierea.

Pe hol, Annie dădu peste Sam, care o ajută să-şi cumpere toate cele necesare.

— Sper să devii unul dintre cei mai competenţi contabili din Pinckney, îi ură el.

— Să fii sigur de asta, zise Annie.

În momentul în care intră în clasă şi simţi toate privirile aţintite asupra ei, Annie îşi aduse aminte şi de tatăl ei care, dacă ar fi fost de faţă, i-ar fi spus că această încercare de autoeducare nu avea niciun rost. Ea nu făcea parte din clasa muncitoare. Rostul ei era să facă o căsătorie reuşită. Annie considerase dintotdeauna că vederile tatălui ei erau cam învechite, dar nu avusese curajul să i-o spună. Până în acest moment. Cursurile se terminară, iar Sam o aştepta afară conform înţelegerii căci o invitase să ia masa cu el. După câteva minute Sam parcă în faţa restaurantului Dixieland.

— Aici vom mânca? întrebă ea.

— Nu-ţi place locul ăsta?

Când deschise uşa restaurantului văzu cu surprindere că era aşteptată de Darla, Kazue, Inge şi Cheryl.

— Surpriză! strigară toate în cor.

— Ce sărbătorim? întrebă Annie.

— Prima ta zi de şcoală! zise Darla.

— Ca şi faptul că ai luat viaţa în piept, adăugă Lillian.

— Sam, tu ai ştiut despre toate astea? întrebă Annie. Se întoarse spre el, dar Sam dispăruse. Ea nu văzu decât luminile maşinii lui dispărând în noapte.

Sam ştia că nu procedase bine plecând de la mica petrecere a lui Annie, dar nu putea să reziste la o asemenea petrecere după ceea se întâmplase la colegiul lui Annie. El o aşteptase nerăbdător ca fata să termine orele, înfiorându-se numai la gândul că ea îl va lăsa să-i ducă măcar cărţile. Se comportase prosteşte. Poate că ea nu simţea nimic pentru el. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, nu avea ce să mai caute în preajma ei. Uşile restaurantului se deschiseră şi ieşi Lillian, ajutând-o pe Annie să iasă. Kazue şi Inge le urmau. Asta însemna că el nu mai trebuia s-o conducă acasă.

Annie mai luă o înghiţitură din cafeaua de pe măsuţa pe care-şi odihnea piciorul

accidentat. Se simţea deprimată. Lillian insistase să le arate „fetelor” apartamentul în care locuia Annie, dar ea nu se bucurase de vizita lor căci nu se gândea decât la Sam. Oare lucrurile se schimbaseră într-atât cu el încât ajunsese să dorească o singură femeie? Oare când se petrecuse această schimbare pe care ea o pierduse?

O bătaie în uşă o făcu să tresară. Cu toată durerea din picior, se duse să deschidă uşa. Se uită mai întâi pe vizor şi-l văzu pe Sam. Deschise uşa şi fu gata să-i arate bucuria ei, dar Sam făcu un pas în casă apoi o strânse în braţe.

El sesiză uimirea fetei, dar o luă ca pe o invitaţie. Sam o sărută cu pasiune şi o strânse la piept.

Capitolul 9

Annie se trezi în dimineaţa următoare cu o senzaţie de frig şi disconfort. Scoase o pătură din dulap şi se înfăşură cu ea, apoi îşi făcu o cafea, pentru ca în cele din urmă să se poată apuca de studiu. Fu surprinsă cât de mult îşi amintea din ceea ce învăţase cândva. La un moment dat auzi o bătaie în

uşă. Sosise Lillian, aducând câteva sandvişuri şi o salată de pui.

— Cum mai merge genunchiul tău? întrebă Lillian. Fără a mai aştepta răspunsul lui Annie, ea continuă: ghici unde am fost? La magazinul – second hand pe care ţi l-am arătat. Uite ce ţi-am cumpărat! Jeanşi, câteva bluze şi pulovere.

— O, Lillian, îţi mulţumesc mult. Câţi bani îţi datorez pentru ele?

— Nu te prosti, cu banii pe care i-am dat pe ele aş fi putut cumpăra o plantă de apartament. Deci, când o să ai bani, să-mi cumperi tu una. Dar, mai întâi aş vrea să-mi spui ce se întâmplă între tine şi Sam?

— A fost foarte amabil cu mine de când m-am accidentat.

— Şi?

— Asta este tot, Barbara Walters.

Lillian îi spuse zâmbind:

— Știi, oraşul ăsta este plin de femei, iar Sam este cel mai interesant dintre holteii din oraş. Multe dintre ele de abia aşteaptă să pună mâna pe el. Cred că ştii că el deţine cam jumătate din acest oraş. Dar, ce-ţi spun eu ţie? Tu ai mai mulţi bani decât tot oraşul

laolaltă.

— Incorect. Tatăl meu are bani, eu nu. Cred că m-a şi dezmoştenit, de acum. De fapt, pe mine nu mă preocupă problema banilor.

— Asta pentru că nu le-ai dus lipsa niciodată, draga mea. Dar să lăsăm banii. Am trecut pe la tine ca să discutăm despre nunta Darlei. M-am gândit să-i organizăm o petrecere, noi, cele mai apropiate prietene. Şase sau opt dintre noi, ce zici?

— Este o idee grozavă, Lillian, dar te rog lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Darla s-a dovedit o prietenă adevărată şi vreau să-i organizez eu petrecerea aici, în casa mea.

După ce privi în jur, Lillian consimţi:

— Sper că locul este destul de mare pentru ca toţi invitaţii să se simtă bine. Eu mă ofer să aduc mâncarea şi băutura. De altfel, când va începe festivalul Okra, veţi fi prea ocupate.

— Dar sub ce pretext s-o aduc pe Darla aici? întrebă Annie.

Lillian găsi rezolvarea, ca de obicei.

— Ştie că ai avut un mic accident, nu?

— Da, mi-a dat mai multe telefoane şi s-a

interesat de sănătatea mea.

— Bine, atunci sun-o şi spune-i că ai căzut din nou şi ai nevoie de ajutorul ei. Şi m-am mai gândit la ceva, dar nu mai spune nimănui, am angajat un bărbat care să facă striptease.

— Nu se poate, Lillian.

— Este un puşti care arată foarte bine în jeanşi şi cred că şi dezbrăcat ar arăta la fel.

— O, Lillian, ce gânduri ai!

Se auzi o bătaie în uşă care întrerupse planurile celor două femei.

— O, Sam, ce bine îmi pare că te văd. Ai adus ceva pentru Annie?

Sam, puţin dezamăgit de prezenţa lui Lillian, o privi pe Annie care era deja cu gura plină. La scurt timp după aceea, Lillian plecă, nu fără a-i spune lui Annie:

— Trebuie să mănânci mai mult, Annie, eşti cam slabă. Tu ce părere ai, Sam?

— Da, ar mai putea adăuga ceva la greutatea pe care o are acum, fu el de acord. Am ratat ceva? întrebă Sam care părea cam nedumerit.

— Nu prea mult, puneam la cale ceva legat de petrecerea pe care o vom organiza

pentru Darla, discutam despre toalete, ştii tu, probleme ale femeilor. Te rog să iei loc, spuse Annie.

— Ar fi trebuit să sun mai întâi, zise Sam, dar după felul în care am plecat aseară, m-am temut că mă vei refuza, zise el scoţând mâncarea.

— Sam, ai fost foarte bun cu mine în ultimele zile. Dacă n-ai fi fost tu…

— Asta pentru că mă simt foarte atras de tine, Annie Hartford. Nici nu mai pot gândi ca lumea. M-am îndrăgostit de tine, Annie.

— Nu ştiu ce să spun, Sam.

— Nici nu trebuie să spui nimic. Am vrut doar să ştii ce simt. Sam oftă. Ştiu ce gândeşti Annie. Crezi că este prea devreme, dar eu sunt stăpân pe sentimentele mele şi foarte constant. Sunt un bărbat ca toţi ceilalţi, poate doar mai direct cu femeile şi poate mult mai precaut decât alţii. Nu am copii din flori. Îmi plac femeile, ca oricărui bărbat, dar am fost îndrăgostit o singură dată. Nu sunt sigur dacă a fost dragoste adevărată pentru că aveam doar douăzeci şi cinci de ani.

— Sam, de ce-mi spui toate astea?

— Vreau să te ajut să mă cunoşti, Annie. Asta în ideea că poate, te simţi atrasă de mine. Dar mai bine mi-ai spune cum merge însănătoşirea ta.

— Cred că voi putea să lucrez începând de luni. Sam, nu-mi place să intervin în viaţa altora, dar ce ştii despre soţul Darlei, Bo?

— Îl cunosc de multă vreme, am fost chiar colegi de şcoală, apoi am jucat în aceeaşi echipă de fotbal. El şi Darla s-au căsătorit imediat după terminarea liceului. El a deschis un depozit de materiale de construcţii, iar Darla l-a ajutat.

— A fost un mariaj reuşit pe atunci?

— Da, se înţelegeau foarte bine. Şi-au cumpărat o casă, o bucată de pământ unde Darla planta legume şi flori. Asta până când Darla a început să-şi dorească un copil. De atunci, Bo a început să lipsească de acasă, să bea. A început să facă datorii. După asta a început să fure din magazine ca să-şi acopere datoriile de la cărţi, ba chiar a dat şi cecuri fără acoperire. A fost prins şi condamnat.

— Şi crezi că de astă dată i-a venit mintea la cap?

— Nu cred că Bo are de gând să se întoarcă la închisoare.

— N-aş vrea să văd că Darla face din nou o greşeală.

— Nu-ţi face probleme, Bo este un om cu capul pe umeri, dar a apucat-o pe căi greşite. Acum se căieşte şi nu va mai repeta ceea ce a făcut.

— Să sperăm că de astă dată lucrurile vor merge bine.

— O, era să uit, zise Sam căutând ceva într-o pungă de plastic. Am trecut pe la farmacie şi ţi-am luat o genunchieră nouă. Îţi va susţine genunchiul şi nu este nici voluminoasă.

— Îţi mulţumesc, Sam, mă voi simţi mult mai bine cu ea şi voi fi mai atrăgătoare.

— Draga mea tu eşti atrăgătoare chiar dacă te îmbraci într-o pânză de sac. Sam se aplecă şi o sărută. Deci, ce crezi tu Annie, avem vreo şansă?

Annie îl privi. Ochii lui erau sinceri, în ei se putea citi doar dragostea pentru ea. Annie se simţi tentată să admită că şi ea era atrasă de el, dar mai avea nevoie de puţin timp pentru a-şi pune viaţa în ordine.

— Da, Sam, avem o şansă să fim împreună.

— În acest caz ce-ar fi să organizăm un picnic mâine, pe lacul meu?

— Mâine? La ce oră, Sam? îl întrebă ea, amintindu-şi de petrecere.

— Pe la unu. O s-o rog pe Martha să facă pui prăjit care nu este chiar atât de bun ca al lui Flo, dar oricum…

— Bine, dar nu pot sta prea mult pentru că trebuie să învăţ.

— Te-aş putea ajuta şi eu, zise Sam.

— Las-o baltă, dacă te-ai pricepe, n-ai mai schimba atât de frecvent contabilii.

— Ai dreptate, dar ultimul era atât de bătrân încât…

— Am auzit, râse Annie, este timpul ca Pinckney să aibă o contabilă tânără care să rezolve şi problemele companiilor tale şi ale celorlalţi burlaci din oraş.

— Nu mai există alţii, Annie, nu te bucura degeaba. Toţi sunt logodiţi sau chiar căsătoriţi, numai eu am mai rămas.

— Păcat că nu te-a luat nimeni, zise Annie în glumă.

— Au vrut să mă ia, dar am alergat cât m-

au ţinut picioarele.

— Te previn că dacă vei fugi de mine, eu n-o să te urmăresc, Sam. N-am alergat până acum după un bărbat.

— N-am de gând să fug de tine, Annie, este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Dar acum trebuie să plec. Cineva vrea să încheie un testament, maşina de îngheţată de la restaurant s-a stricat, apoi am de încheiat actele de vânzare pentru un camion.

— Eşti prea ocupat, Sam, nu ai timp pentru o prietenă.

— Voi scăpa de anumite lucruri, Annie, dar oricum, pentru tine nu sunt ocupat niciodată. Sam o sărută, porni spre uşă apoi se întoarse şi o mai sărută o dată.

După plecarea lui, Annie începu să citească cursurile de contabilitate. Dar curând, realiză că era de ajuns să se gândească la el şi totul se transforma în ceaţă. Dar ea nu avea nevoie să se complice căci în curând începea festivalul Okra şi trebuia să se vindece până atunci. Sună telefonul. Era Darla.

— Voiam să ştiu ce faci, puştoaico, zise Darla.

— Destul de bine, genunchiul mi se vindecă rapid.

— Asta voiam să ştiu, începe festivalul Okra şi nu mă descurc fără ajutor.

— Cum merg planurile tale de nuntă?

— Am modificat puţin rochia de la tine, sper că nu te superi. Sunt fericită că Bo şi-a găsit deja o slujbă, în construcţii. De fapt, el a fost întotdeauna un tip ambiţios, dar la un moment şi-a cam pierdut cârma şi…

— Darla, fiecare are dreptul la a doua şansă. Oricum, vei fi o mireasă frumoasă.

— Şi tu, draga mea.

— Nu am de gând să mă mărit.

— Am văzut eu cum se uită un anumit domn la tine. Nici el nu are de gând să se căsătorească. Abia aştept să văd cum o să vă schimbaţi convingerile.

Capitolul 10

Sam veni s-o ia la ora stabilită şi o duse spre lacul de lângă casa lui. Genunchiul fetei se vindecase aşa că se plimbară, iar ea ascultă poveştile lui despre copilărie. Annie găsea că Sam arăta foarte bine îmbrăcat în pantaloni albi şi pulovărul acela albastru

care îi punea în valoare ochii. Sam o luă în braţe şi o sărută pe gât.

— Fii atent, Ballard, gestul ăsta mă scoate din minţi.

— Adevărat? Ce altceva te mai face să-ţi pierzi cumpătul?

— Nu cred că ai vrea să afli.

— De fapt, aş vrea. Ce-ar trebui să fac pentru asta?

— Nu-ţi pot spune. Femeia trebuie să aibă câteva secrete.

— Îmi plac femeile misterioase. Annie, se vede că mă placi şi tu. Se vede pe toată figura ta frumoasă, Annie.

— Hai să recunoaştem, Ballard! îţi place trupul meu. M-ai dorit de când m-ai văzut prima oară. Știi ce, Sam?

— Ce?

— Sunt a ta, iubitule.

Sam o privi să vadă dacă nu cumva glumeşte. Annie încerca să pară serioasă, dar îi era tot mai greu. Nu vreau să te grăbesc, Sam.

— Grăbeşte-mă Annie, te rog.

— Ce spui? Pentru ca pe urmă să consideri că sunt ca alte femei care nu se

gândesc de două ori şi profită de un biet bărbat? Nu, Sam, nu vreau să-ţi frâng inima aşa cum am făcut cu a bietului Eldon.

— Îmi asum acest risc.

— Şi cred că sunt prea sofisticată pentru tine. Sunt o fată care a crescut cu foarte mulţi bani, iar tu eşti doar un biet avocăţel într-un oraş de provincie.

Sam zâmbi.

— Annie, văd că o cauţi cu lumânarea. Tu ai vrut-o. N-o să am milă faţă de tine când va sosi momentul.

— Momentul? Ce sigur eşti pe tine, Sam Ballard! Ar fi trebuit să spui dacă va sosi vreodată momentul.

— Va sosi cu siguranţă, Annie. Nu ştiu când sau cum. Oricum, ar trebui să începi să-ţi pui această problemă. Acum, odihneşte-te puţin, frumoasă doamnă, până aduc eu mâncarea. Annie îl urmări cum se îndepărtează. Era înalt şi bine făcut. Părea foarte sigur că vor sfârşi prin a fi amanţi. Şi ea se simţea foarte atrasă de el. Dar care femeie nu s-ar fi simţit astfel? Sam reveni cu coşul plin cu mâncare.

— Aş vrea să mergem mai aproape de râu,

zise el. Ştiu un loc minunat acolo. Peste câteva minute Sam scotea din coş tot felul de bunătăţi: pui prăjit, salată de cartofi, ouă fierte, câteva feluri de brânză, brioşe. Mai scoase două cutii de bere pe care le deschise cu grijă.

— Va trebui să-i mulţumesc Marthei pentru toate acestea, zise Annie.

— Şi eu am fost de mare ajutor, am tăiat brânza, am făcut totul pentru a-ţi fi pe plac şi pentru a te menaja. El oftă. La naiba, nu mai ştiu ce să fac pentru ca să te impresionez.

— Nu glumeşti? Ai fi capabil ca în acest moment să te arunci dezbrăcat în apa râului?

— Da, aş traversa râul pentru tine, Annie. Apoi, când mi-ar scoate careva trupul îngheţat toată lumea ar fi de acord că am murit pentru o cauză bună. Dar tu ce-ai face pentru mine, Annie Hartford?

— Cel mai mare sacrificiu, Sam. Aş mânca o cutie întreagă de spanac. Annie se înfioră numai la gândul că ar trebui să facă asta.

— Mă pot considera deci un tip norocos!

— Da, Sam, foarte norocos.

După ce terminară de mâncat, Annie strânse toate resturile şi le puse într-o sacoşă de plastic. Apoi, se aşezară pe pătură, iar Sam o luă pe Annie în braţe şi rămaseră privind cerul albastru, vorbind vrute şi nevrute. După un timp, veni şi vremea să plece.

— Mulţumesc, Sam, am petrecut minunat, dar acum trebuie să plec, mai am o mulţime de învăţat pentru orele de mâine. De fapt, Annie mai avea doar o oră la dispoziţie ca să aranjeze casa pentru petrecerea Darlei, dar nu-i putea dezvălui secretul. Avea să-i spună pe urmă. Annie îşi luă rămas bun de la Sam care rămase cam descumpănit de reacţia ei şi se îndreptă direct spre bucătărie unde găsi cumpărăturile aduse de Lillian. Musafirii începură să sosească la ora şase, conform invitaţiei.

— Am venit toate cu aceeaşi maşină, dar am ascuns-o să n-o vadă Darla, zise Kazue.

— Acum, pot s-o chem pe Darla? întrebă Annie.

Sam străbătu oraşul în aceeaşi stare de confuzie, încercând să-şi adune gândurile. La un moment dat Annie părea că se bucură

de clipele petrecute cu el, pentru ca, mai apoi să nu ştie cum să scape de el. Sam admise că nici dacă ar trăi o sută de ani tot n-ar ajunge să le înţeleagă pe femei. Poate că el forţa lucrurile: de fapt, se cunoşteau doar de o săptămână. Dar pentru el lucrurile fuseseră cât se poate de clare: imediat ce privise în ochii aceia albaştri, ştiuse că ea era femeia vieţii lui, cu toate că nu credea în dragostea la prima vedere. Poate chiar din acest motiv luptase atât împotriva atracţiei pe care o simţea faţă de ea. Ideea că Annie nu simţea la fel, îl scotea din minţi. Dar de ce răspunsese cu pasiune sărutărilor lui? Rătăcind prin oraş Sam se trezi fără să-şi dea seama chiar în faţa casei lui Annie. Tocmai în acel moment văzu un tânăr care parcase în faţa casei lui Lillian. Sam îl recunoscu imediat, cu toate că de astă dată era îmbrăcat diferit. Purta un frac atât de strâmt încât părea indecent. Cămașa îi era desfăcută până la buric, iar în mână ducea o cutie care semăna mult cu cele pe care le folosesc de obicei scamatorii.

Sam strânse din dinţi când văzu că bărbatul urcă scările spre apartamentul lui

Annie. Acum îi era foarte clar de ce se grăbea ea atât de tare. Sam îşi închipui în ce fel puteau să studieze cei doi împreună, dar nu se putu opri să nu se gândească ce purta Annie, dacă bărbatul era astfel îmbrăcat.

Annie deschise uşa şi nu-şi putu ascunde dezamăgirea:

— Tu erai, Nelson?

— Eu, Annie, ce mai faci?

— De unde vă cunoaşteţi? întrebă Lillian căreia lucrurile începuseră să-i scape de sub control.

— Suntem colegi de grupă la colegiu, Lillian, de unde aş putea să-l cunosc? Dar tu, de unde ai auzit de el?

— Am fost prietenă cu mama lui. Tatăl băiatului a murit cu câţiva ani în urmă şi el a renunţat o vreme la şcoală.

— Apoi, cineva mi-a spus că aş putea să câştig bani dansând şi astfel să-mi continuu studiile.

— El lucrează de obicei la Athens, dar a fost de acord să vină şi la noi în seara asta continuă Lillian. Nelson, Darla ar putea să-ţi ceară să scoţi toate hainele de pe tine, dar

te rog să n-o faci, altfel vorbesc cu mama ta.

— Nu-ţi face probleme, mai am o urmă de bun simţ care să mă oprească s-o fac.

Annie se duse în dormitor ca să-i telefoneze Darlei.

— Te rog, vino repede la mine, cred că de astă dată mi-am rupt piciorul. Am nevoie să mă duci la un spital.

— Annie, ţi-am spus de atâtea ori să ai mare grijă cu piciorul ăla. Stai puţin să-l caut pe Bo, eu singură nu te pot ridica.

— Nu este nevoie de Bo, cobor eu singură, dar vino repede, Darla.

— Bine, stai liniştită, vin în zece minute.

Când apare Darla, care venise îmbrăcată cu hainele de casă, avu un şoc. Nelson o sărută şi o aşează pe un scaun oferindu-i un pahar de şampanie.

— Este petrecerea ta, Darla, îi spuse Inge, am organizat-o în cinstea ta, este numai între femei.

Nelson începu să danseze, iar Lillian umplu paharele cu şampanie. În cele din urmă, Nelson dansă numai pentru Darla. Pentru început, îşi scoase numai cravata pe care i-o aruncă Darlei.

— Dezbracă-te iubitule, strigă Lillian, la un moment dat.

Jacheta şi cămaşa dispărură dintr-o singură mişcare, iar Nelson rămase gol până la mijloc. Apoi, se îndreptă spre Darla, o luă în braţe şi o urcă pe măsuţa de cafea a lui Annie. Darla roşi, pentru prima oară în viaţa ei. Nelson rămase singur pe masă şi-şi scoase şi pantalonii, iar femeile începură să aplaude frenetic.

Sam auzea strigătele femeilor, dar nu-şi imagina ce se întâmpla înăuntru. Se gândea ca nu cumva Annie să fie în pericol şi se hotărî să între, forţând uşa. Dar când ajunse înăuntru, o văzu pe Annie dansând în picioarele goale alături de bărbatul care mai purta doar slipul. Toate femeile erau atât de prinse de ceea ce se întâmpla încât nici nu-l observară pe Sam. Aceasta nu era Annie pe care venise el s-o salveze. Sam dădu dezamăgit din cap, apoi vru să plece, dar în acel moment Annie îl văzu. Păru surprinsă şi dezorientată.

— Sam, ce naiba faci aici? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

— Ai spus că te duci acasă ca să înveţi

Annie. Îţi imaginezi ce surpriză am avut când am intrat aici şi te-am văzut dansând cu un bărbat dezbrăcat. Nu-mi place genul ăsta de petrecere, Annie. Ce naiba faceţi aici? Dacă află oraşul se va bârfi mult pe tema asta, iar numele tău va fi pe buzele tuturor.

— Cred că nu ştii ce vorbeşti, Sam Ballard, ar fi mai bine să pleci înainte de a ne strica petrecerea.

— Asta am de gând să şi fac, zise el şi plecă. Nu suporta ideea că un alt bărbat dansa cu femeia lui. Dumnezeule, dar faptul că el o dorea atât de mult nu însemna că aşa trebuia să simtă şi ea. După un timp se uită la ceas. Era ora nouă şi probabil musafirii fetei plecaseră. Oricum, dacă mai erau acolo, el avea să aştepte până când plecau. Trebuia să afle imediat ce simţea Annie pentru el. Parcă maşina în faţa casei lui Lillian. Nu se mai auzeau muzică, glasuri. Annie era singură. Fata deschise uşa câteva secunde mai târziu, îmbrăcată în cămaşa de noapte. Annie nu părea prea fericită că-l vede, dar asta era.

— Nu ştiu prea multe despre tine, Annie

Hartford, dar dacă ţi-a făcut plăcere să dansezi cu individul acela dezbrăcat ai putea face acelaşi lucru şi cu mine.

— Asta crezi tu despre mine, Sam?

— Asta ai lăsat să se vadă.

— Aş vrea să-ţi spun un singur lucru, Sam Ballard. Nu aveai dreptul să intri în casa mea fără să baţi la uşă…

— Dar am auzit ţipete.

— Nu te priveşte cum îmi petrec eu timpul. Nici pe tine, nici pe altcineva. Iar acum dacă chiar te simţi ca un idiot, este problema ta. Dacă vrei adevărul, ai dat buzna în toiul petrecerii pe care o dădeam pentru Darla, şi ne simţeam toate foarte bine iar tipul era angajat tocmai pentru asta.

— Era petrecerea Darlei? De ce nu mi-ai spus, n-aş fi apărut. De asta ai plecat în grabă de la picnic?

— Exact. N-am putut să-ţi spun pentru că le promisesem fetelor să păstrez secretul.

Sam, se simţea ca un idiot.

— Nu ştiu ce să spun Annie, am fost prea gelos, nu mi-am dat seama că nu gândesc corect. Singura mea scuză este că sunt

nebun după tine şi nu mai raţionez. N-avea niciun sens să vin aici şi să te spionez. Adevărul este că te doresc atât de mult Annie. Nu pot decât să-ţi spun că n-o să mai fac asta. Sam ştia că era o promisiune cam greu de respectat, dar nu avea de ales. Nu te voi deranja de acum înainte.

— Sam, aşteaptă! zise Annie venind spre el. Scuzele lui îşi făcuseră efectul, iar confesiunea lui o făcuse să-şi dea seama că şi ea îl dorea la fel de mult. Nu pleca!

— Annie, nu este cazul să rămân.

— Te rog, Sam.

Sam o privi de parcă ar fi vrut să citească ce era cu adevărat în mintea ei. Dar nu putea sta în aceeaşi încăpere cu ea fără s-o atingă. Şi orice atingere era periculoasă.

— Cred că nu ştii ce-mi ceri, Annie.

— Sam, sunt o femeie în toată firea. Ştiu perfect la ce mă expun.

— Annie, te-am dorit de când te-am văzut prima oară. Erai îmbrăcată în rochia aceea de mireasă şi am simţit gelozie faţă de tipul care ar fi trebuit să-ţi fie soţ. Apoi, când te-am văzut îmbrăcată în uniforma Darlei am rămas atât de uimit încât nici nu mai

puteam să respir. Nu-mi puteam lua ochii de la tine.

— Am observat, tocmai de aceea spărgeam toate farfuriile pe care le atingeam, zise Annie şi începu să-i descheie nasturii cămăşii.

— Ce faci, Annie? încerci să mă seduci?

— Sam Ballard, cred că eşti cel mai chipeş bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea, zise Annie.

Sam o luă în braţe, o duse încet spre dormitor şi o aşeză pe pat cu delicateţe. Annie începu să ofteze sub imensa plăcere pe care i-o provocau atingerile lui. Trupul ei reacţiona la fiecare atingere. Când în cele din urmă făcură dragoste, Sam crezu că a murit şi ajuns deja în ceruri. Annie îl trăgea tot mai aproape de trupul ei.

— Sam, cred că pentru noi a început ceva minunat.

Capitolul 11

Când deschise ochii, Sam o privea.

— Annie, este ceva de mâncare în casa asta?

— Cred că ai noroc, a mai rămas câte ceva

de la petrecere.

— Abia aştept duminica, este singura zi în care sunt cu adevărat liber…

— Dar magazinele tale? Nu au program nonstop?

— Nicio problemă. Șefii de schimb au grijă de toate, iar banii îi lasă în seifuri.

— Eu credeam că restaurantul este cel care-ţi ocupă tot timpul.

— De câtva timp mă gândesc s-o fac pe Darla directoarea restaurantului. Dar asta este o informaţie strict confidenţială, deocamdată.

— Da, cred că Darla s-ar achita foarte bine de sarcina asta.

— Iar eu aş fi mai liber. Am prea multe pe cap. De fapt, aş vinde totul dacă aş obţine un preţ bun. Cu banii aş cumpăra vite şi mi-aş face o fermă.

— Şi cu diploma de avocat pentru care ai muncit atâţia ani, ce să faci?

— Pot practica la biroul de acasă.

— Şi ce-ai face atunci cu tot timpul liber pe care l-ai avea?

— Aş putea să curtez o anumită doamnă, bineînţeles, dacă asta ar interesa-o. Desigur

ea ar trebui să renunţe la toţi curtezanii tineri pe care îi are şi să se rezume la acest putregai bătrân de treizeci şi cinci de ani.

— Am impresia că acestei doamne îi plac bărbaţii mai copţi.

— Annie, când crezi că va începe tatăl tău să te caute? o întrebă el brusc.

— Poate n-o va face.

— Nu se poate Annie, nu-ţi face iluzii. Eşti moştenitoarea unei averi de miliarde şi i-ai luat şi limuzina. Nu cred c-o să scapi atât de uşor. Te va căuta.

— Indiferent cât mă vă căuta, acasă nu mă mai întorc, zise Annie. Îmi place viaţa pe care o duc acum.

— Eu nu te văd lucrând ca ospătăriţă prea multă vreme, nu este o muncă prea plăcută. Şi nici nu obţii satisfacţii prea mari.

— De ce crezi că m-am înscris la cursurile de contabilitate? Într-o bună zi o să vezi pe uşa mea un anunţ pe care va sta scris „Annie Hartford – expert contabil”.

— Alte femei, dacă ar avea banii tăi, ar prefera să trăiască din ei, nu să muncească.

— Eu sunt altfel decât ele.

— Da, am observat. El o considerase

foarte frumoasă de cum o văzuse, dar nimic nu se compara cu femeia din faţa lui care făcuse dragoste cu el. Era uluitor de frumoasă îmbrăcată cu o cămăşuţă scurtă de noapte, cu părul ciufulit şi îmbujorată după ce făcuse dragoste cu el. Mâine este nevoie să te duc la şcoală sau te conduce partenerul tău pe tricicletă?

Annie îi dădu un ultim sărut.

— Annie, n-aş mai pleca de aici toată noaptea dacă nu m-aş gândi la reputaţia ta. Ai noroc că eu sunt un gentleman.

— Nu, nu eşti Sam, iar sunt fericită din cauza asta, căci eu m-am cam săturat de gentlemeni. Noapte bună, Sam.

Luni dimineaţa, Annie porni pe bicicletă spre şcoală, unde o aştepta Nelson.

— Sunt oricând gata să dansez pentru tine, frumoaso. Pot da un spectacol numai pentru tine. Ce zici de sâmbăta asta?

Annie începu să râdă.

— Nelson, sunt destul de mare ca să-ţi fiu soră.

— Nu eşti mai mare decât mine. Mai gândeşte-te la invitaţia mea şi sună-mă.

— De fapt, Nelson, spuse Annie, abia m-

am îndrăgostit.

— Nu glumeşti? Bărbatul acela este foarte norocos, Annie.

Annie porni spre restaurant căci era ziua în care începea festivalul Okra. Clienţii începuseră să sosească fiind deja ora prânzului.

— Văd că lumea a venit cu o zi mai devreme, zise Darla, mâine locul ăsta va geme de lume. Ți-ai luat vreo rochie pentru festival?

După ce localul se goli, apăru şi Sam ca de obicei.

— Vrei să te conduc acasă? Aş putea pune bicicleta în spatele Jeepului.

— Abia aşteptam să te oferi.

A doua zi dimineaţa când se trezi, Sam plecase deja, dar îi lăsase un bilet pe pernă, pe care era scris „te iubesc”. Annie zâmbi, amintindu-şi cum petrecuseră noaptea. Plecă spre magazinul cu rochii la mâna a doua, unde alese o rochie simplă de culoarea mentei, cu un bolero în dungi care îi dădea un aer destul de sofisticat.

— Ghici cine ţi-a trimis florile astea? zise Lillian.

— N-am idee.

— Sunt de la persoana al cărei Jeep a stat toată noaptea în faţa casei.

Când Annie roşi, Lillian începu să râdă.

— Nu-ţi face probleme. Dar cei care vă vor vedea împreună vor afla imediat căci vi se citeşte în priviri.

— Totul s-a întâmplat foarte repede.

— Poate că aşa v-a fost sortit.

Annie îşi spuse că nu mai fusese de mult atât de fericită. Toată lumea din jur îi arăta numai bunătate şi atenţie. Şi la toate astea se adăuga prezenţa lui Sam.

Când Annie sosi vineri la lucru, restaurantul era plin până la refuz. Chelneriţa din schimbul de dimineaţă nu plecase încă, iar Darla o ajuta. Prânzul fu la fel de obositor pentru ele şi fu rândul lui Annie să facă ordine după plecarea clienţilor. Sam mai angajase un bărbat care să degajeze mesele şi-şi făcu apariţia în costumul special pe care-l purta pentru festivalul Okra, lucru care o făcu pe Annie să întoarcă ochii, ca să nu pufnească în râs. Sam observă.

— Trebuie să plec, zise el n-am timp să

stau pentru că parada începe imediat. Mă întorc ca să vă ajut.

— Mulţumesc pentru flori, Sam, sunt minunate.

Lumea începea să se pregătească de paradă, iar cei care mai erau în restaurant ocupară locurile de la fereastră. Se auzi sunetul unei sirene, apoi o orchestră începu să cânte o melodie săltăreaţă chiar în faţa restaurantului. Flo, Patricia, Darla şi Annie izbucniră în râs când bărbaţii îmbrăcaţi în costumele de festival, printre care şi Sam, îşi făcură apariţia. După paradă, Sam apăru în restaurantul care strălucea de curăţenie. Îşi bău cafeaua.

— Mă duc la birou, le spuse el, în primul rând ca să scap de costumul ăsta penibil şi să văd ce mesaje am primit. Dacă aveţi nevoie de mine, ştiţi unde mă găsiţi. Îi zâmbi lui Annie, apoi ieşi.

— N-am crezut c-o să apuc ziua asta, zise Darla, să-l văd pe Sam îndrăgostit.

— Adevărat? replică Annie.

— Se vede de la o poştă. Degeaba încearcă el să pară foarte detaşat când este lume de faţă, eu îl cunosc bine şi ştiu că de

data asta este pierdut. Ce ai de gând cu el, Annie?

— N-am idee, Darla.

Capitolul 12

În cele patru zile de festival Darla şi Annie făcură faţă numărului mare de clienţi care veneau la fiecare dintre mesele zilei. Annie slăbi mult în aceste zile încercând să ţină pasul cu orele de la colegiu, munca de la restaurant şi studiul. De aceea fu foarte mulţumită când veni şi ziua de duminică şi se închise restaurantul. Se sculă devreme, luă bicicleta şi plecă spre locul de desfăşurare a festivalului. Cumpără tot felul de cadouri pentru prietenii ei şi se întâlni cu foarte mulţi oameni pe care ajunsese să-i cunoască. Lumea o întreba cum s-a acomodat în Pinckney, cum mergeau cursurile de la colegiu, dacă se simţea bine în apartamentul lui Lillian. Se simţea atât de bine în acest oraş. La un moment dat dădu peste Ben Fenwick şi se scuză că nu făcuse nimic legat de limuzină.

— Nu este nicio problemă domnişoară Hartford, am spaţiu destul de mare în garaj,

nu vă faceţi probleme.

Annie se uită la ceas şi observă că mai erau trei ore până începea nunta Darlei. Se duse acasă şi puse bicicleta în garaj. Lillian o strigă din spatele casei pentru a-i da o sacoşă de plastic cu rochia pe care trebuia s-o îmbrace la nuntă. Annie îi dădu şi ea cadoul pe care i-l cumpărase de la festival. Era un pachet ce conţinea plicuri şi vederi care aveau câte o magnolie în colţ.

— O, ce frumoase sunt, zise Lillian, dar nu trebuia să-ţi cheltui banii pe ele, ştiu cât de greu îi câştigi. Vine Sam să te ia?

— Da, m-am oferit să ajut la primirea oaspeţilor. Cred că ar trebui să mă grăbesc.

— Ne vedem la ceremonie, Annie.

Annie făcu un duş, manichiura şi pedichiura, apoi îşi aranjă părul. Machiajul îi luă ceva mai mult de astă dată. După ce termină şi se privi în oglindă fu mulţumită de imaginea celei care o privea de acolo. Sosi şi Sam, îmbrăcat într-un costum elegant.

— Nu ştii că nu trebuie să eclipsezi mireasa, Annie? fură vorbele lui.

— Mireasa o să poarte o rochie de zece

mii de dolari, nu cred că se poate simţi pusă în inferioritate.

— Ai încredere în ce-ţi spun Annie, vei fi cea mai frumoasă femeie de la nuntă. Ştii ce vreau să-ţi propun Annie? Martha a plecat la una dintre mătuşile ei pentru câteva zile, ai putea să stai cu mine? Ia-ţi şi cărţile cu tine. Te rog Annie, spune" da".

— Sigur că aşa o să spun. Crezi că eu nu vreau să petrec toate clipele cu tine?

Mirele şi mireasa nu sosiseră când Sam şi Annie ajunseră la locul unde se afla orchestra. Lumea stătea pe scaunele care fuseseră puse pe pajişte apoi deodată începu să aplaude căci cuplul îşi făcu apariţia într-o caleaşcă trasă de doi cai albi. Se auzi în acel moment marşul nupţial. Mirele coborî primul şi-i întinse mâna miresei, ajutând-o să coboare. Annie simţi cum i se strânge inima când văzu rochia ei purtată de Darla.

Sam îi făcu un semn cu ochiul.

— A, era să uit, Darla mi-a dat inelele astea, zise el întinzându-i două verighete simple. Annie o luă pe cea mai mare ştiind că i-o va da Darlei s-o strecoare pe degetul

iubitului ei. Preotul făcu un pas înainte şi toată lumea tăcu.

— Dragii noştri… începu el.

Annie nu mai auzea ce spunea preotul căci era pierdută în ochii lui Sam. Se întreba dacă acesta îşi dădea seama cât de chipeş era. Îi dădu Darlei inelul la momentul cuvenit şi ochii i se umeziră când îşi aminti că acest cuplu avusese multe probleme. Ea le ură din toată inima să le depăşească pe viitor. Apoi, Sam dădu verigheta, iar preotul îi declară pe cei doi soţ şi soţie.

Darla o îmbrăţişă pe Annie.

— Îţi mulţumesc pentru rochie şi pentru felul în care ai organizat această zi, cea mai frumoasă din viaţa mea. Sam o sărută pe Darla şi-i întinse un plic.

— Ăsta este pentru luna de miere. Bo abia şi-a luat slujbă, deci veţi avea nevoie de bani.

— Sam, eşti un drăguţ, zise Darla îmbrăţişându-l.

— Pot fi partenerul dumneavoastră la petrecere domnişoară Hartford? zise el întinzându-i braţul lui Annie. Petrecerea se organiza în casa lui Sam. Am stat toată

noaptea să coc aceste prăjituri şi să umflu baloanele astea, se văită el făcând cu ochiul unei doamne care, de fapt, se ocupase de toate acestea.

— Nu mai insista, dragul meu, sunt deja impresionată, zise Annie. Altfel n-aş fi fost aici, cu tine.

Cineva o ajută pe Darla să-şi scoată trena rochiei pentru a se putea mişca mai uşor, apoi îl ascultară pe Sam care începu să facă portretul soţului ideal.

— Tu vorbeşti despre soţul ideal, Sam Ballard? se auzi la un moment dat vocea lui Lillian. Tu ai fost holtei toată viaţa, nu crezi c-a venit momentul să te însori şi tu?

Sam o privi instinctiv pe Annie care roşi, iar cei din jur începură să râdă.

— N-ar fi o idee rea, Lillian, dar cine mă mai ia acum?

Din fericire dialogul nu mai continuă pentru că începu desfacerea sticlelor cu şampanie şi sosi momentul să se toasteze pentru fericirea celor doi. După acest moment Darla şi Bo îşi luară rămas bun de la cei patruzeci de invitaţi şi se îndreptară spre maşină, iar lumea aruncă boabe de

orez peste ei. Apoi plecară şi oaspeţii, iar cei de la firma care furnizase mâncarea şi băutura pentru petrecere începură să strângă totul. Sam, care se aşezase pe o canapea o trase pe Annie spre el şi o luă în braţe.

— Credeam că nu mai pleacă.

— A fost o petrecere foarte reuşită, totul a fost perfect.

— Nu ştiu, domnişoară Hartford căci eu n-am avut ochi decât pentru tine. Văd că te-ai şi împrietenit cu lumea din oraş. Sam o sărută, iar Annie se abandonă braţelor lui.

— Te iubesc Annie Hartford, zise el.

— Şi eu te iubesc, Sam.

În săptămâna care urmă viaţa orăşelului Pinckney reveni la normal, deşi Darla îi înnebunea pe toţi cu broşurile care prezentau locuri mirifice pentru petrecerea lunii de miere. Vineri ea ajunsese să vorbească despre o cabană din munţii Gatlimburg, Tennessee sau de o săptămână petrecută în Key West Florida. Bo făcea tot posibilul ca să mai amâne plecarea pentru că abia se angajase. Dar la un moment dat, pe când Annie şi Darla aranjau localul după

masa de prânz, apăru ca din senin un Mercedes de culoare gri. De cum îl văzu, lui Annie începu să-i bată inima căci nu întrevedea nimic bun.

— Cine naiba o fi? zise Darla.

— Cred că ştiu cine este, apucă Annie să spună când un tânăr blond, înalt, îmbrăcat într-un costum foarte elegant coborî ţinându-şi ochelarii de două sute de dolari în mână.

— Salut, Annie, nu arăţi prea rău. Ti se potriveşte uniforma.

— Salut, Eldon. Ce cauţi pe aici?

— Putem sta de vorbă undeva numai noi doi? întrebă el privind-o pe Darla care era numai ochi şi urechi.

— Darla este o bună prietenă, poţi spune ce ai de spus în prezenţa ei.

— Am veşti proaste, Annie. Tatăl tău a suferit un atac de cord, cu o săptămână în urmă. Este pe moarte şi m-am gândit că ar fi bine să te anunţ, în caz că ai vrea să-l vezi.

Annie observă în acel moment că Sam intrase în restaurant.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el observând

că Annie se schimbase la faţă.

— Trebuie să plec la Atlanta, Sam.

— Poftim?

— Tata are probleme. Darla, îmi pare rău că te las singură cu toate pe cap. Te rog să-i spui şi lui Lillian, nu ştiu cât o să lipsesc.

Sam se întoarse spre Eldon.

— Dumneata cine eşti?

— Eldon Wentworth. Cu cine am plăcerea?

— Sunt Sam Ballard, bărbatul cu care se va căsători Annie.

— Va trebui să mai amâni nunta pentru o vreme, amice. Annie are alte probleme acum.

Annie porni spre uşă, dar Sam o opri.

— Annie, te rog, nu pleca.

— Trebuie să plec, Sam, tata este pe moarte.

— Atunci, lasă-mă cel puţin să te duc eu acolo.

— Nu ştiu cât va dura. Te rog, Sam nu complica lucrurile şi mai mult.

— Sună-mă cum ajungi, Annie, spune-mi dacă totul este bine.

Annie îl urmă pe Eldon.

— Când a avut atacul?

— A doua zi după ce m-ai părăsit.

— Deci este vina mea, zise ea printre lacrimi.

— Nu te mai învinui acum Annie, este prea târziu. De atunci încerc să te găsesc.

— Şi cum ai reuşit să mă găseşti până la urmă?

— Prin numărul de la asigurare. Annie, vreau să ştii că nu-ţi port pică pentru ce mi-ai făcut, zise Eldon.

— Îmi cer scuze pentru că te-am pus într-o situaţie dificilă, dar n-ar fi trebuit să faci presiuni asupra mea de la început.

— Ştii cât de mult te iubeşte tatăl tău şi consideră că trebuie să aibă cineva grijă de tine după moartea lui.

— Mă pot descurca şi singură, îl persiflă Annie.

— Fii serioasă, Annie. Lucrând ca ospătăriţă?

— Îmi câştig existenţa într-un mod onest. De asemeni îmi continuu şi studiile. Fac nişte cursuri de contabilitate.

— Ştiu că tatăl tău avea concepţii învechite în privinţa rolului femeii, dar n-am considerat că era cazul să discut cu el în

contradictoriu. Oricum plănuiam să-ţi continui studiile după căsătorie. Dar cum este cu tipul pe care l-am văzut? Chiar îl iubeşti?

— Nu vreau să-ţi răspund la întrebarea asta, Eldon.

Ajunseră la spital, iar Eldon încercă să-i explice cum stătea situaţia pe când se aflau în lift:

— Este în secţia pentru cardiaci, nu te vor lăsa decât câteva minute la el.

— Asta va fi de ajuns ca să-mi cer scuze, spuse Annie hotărâtă. Când coborâră din lift văzură pe câţiva dintre cei mai buni prieteni ai tatălui ei, cu figuri triste.

Carl Yeager avocatul şi prietenul tatălui ei o privi şi-i spuse:

— Îmi pare rău Annie, tatăl tău a murit acum douăzeci de minute.

Capitolul 13

Vina este, fără îndoială, unul dintre cele mai neplăcute sentimente. Ca de obicei, tatăl ei îşi plănuise totul, până şi înmormântarea, în cele mai mici detalii. Annie fu surprinsă să-i descopere pe Sam,

Darla şi Lillian în mulţime. Mai apoi îi revăzu acasă, dar nu avu timp să stea de vorbă cu ei. Sam reuşi să-i fure un minut.

— Annie, văd că eşti foarte afectată, pot să te ajut cu ceva?

— Totul s-a petrecut doar din vina mea Sam, zise Annie cu lacrimile pe obraji. L-am făcut de ruşine în faţa prietenilor şi asociaţilor. Nu ştiu cum o să trăiesc cu vina asta, adăugă ea şi o porni pe scară spre camera ei, de unde nu ieşi două zile şi refuză mâncarea pe care i-o aducea Vera. În cea de a treia zi Annie coborî în biroul tatălui ei unde se citi testamentul. Vestea că era miliardară n-o impresionă de loc, iar gândul că avea atâtea companii de care să se ocupe o înspăimântă chiar.

Sam fu informat despre felul în care reacţiona Annie, de către Will Smalls.

— N-a ieşit din casă de la înmormântare, spuse acesta.

— Cum se poate ajunge la ea? întrebă Sam.

— Este cam greu, doar cu un balon ai putea pătrunde acolo. Au pus câte doi paznici la fiecare poartă. Nu se poate

pătrunde.

— Trebuie să ajung cumva la ea, zise Sam deşi nu ştia cum o putea face.

Eldon, care se afla în biroul domnului Hartford o privea pe Annie trist şi îndurerat.

— Iubito, trebuie să ieşi din starea asta, dacă nu, va trebui să te consulte un medic.

Annie se afla în faţa şemineului şi privea flăcările. Era deja ameţită şi somnoroasă şi se gândea să se ducă la culcare cu toate că era prea devreme.

— Cred că n-are rost să insişti, Eldon.

— Iubito, sunt îngrijorat din cauza ta, asta este. A trecut o lună de la înmormântare. Ai ajuns numai piele şi os. Cât timp mai ai de gând să-ţi ignori prietenii?

— Sunt prea obosită.

— Mai iei calmantele pe care ţi le-a prescris doctorul?

— Am luat numai unul. Cred că Vera a aruncat cutia, n-am mai găsit-o.

— Va trebui să mă ocup eu de problemele tale, draga mea. Nu mai suferă amânare, iubito. Eşti unica moştenitoare aşa că ai anumite responsabilităţi, mai ales legate de companiile tatălui tău. De fapt, tu nici nu

prea ştii ce ai de făcut pentru că tatăl tău te-a crescut…

— Ştiu cum m-a crescut Eldon. Să mă ocup de petreceri, să arăt bine pentru ca să pun mâna pe un soţ dintr-o familie bună căruia să-i trântesc o droaie de copii.

— Aş vrea să te ajut cu toate problemele legate de companii, Annie.

— De ce ai face-o, Eldon?

— Pentru că te iubesc, îi spuse el fără să ezite şi pentru că sper că mai există o speranţă pentru noi.

— Eu nu te iubesc, Eldon, spuse Annie căscând.

— Ştiu asta draga mea, dar într-o zi vei fi chiar tu surprinsă de faptul că te-ai îndrăgostit de mine. Dar, între timp, sunt foarte multe lucruri de făcut la firmele tatălui tău şi eu nu mă pot amesteca fără să am o procură din partea ta. Am face o echipă, Annie. Mai gândeşte-te la ideea unei căsătorii.

— Te referi la o căsătorie de convenienţă?

Eldon îşi pierdu răbdarea.

— De câte ori te-a sunat individul ăla Annie? Ştie ce valoare ai? Cine este acest

Sam?

— Du-te naibii, Eldon. Acesta atinsese un punct nevralgic. Sam nu-i dăduse niciun telefon. La început ea fusese prea distrusă ca să vorbească cu el, dar pe măsură ce zilele treceau îi simţea tot mai mult lipsa.

— Te-ai îndrăgostit de cine nu trebuia, insistă Eldon. Eu am fost aici în permanenţă pentru tine Annie. Ce ai avut tu cu Sam a fost ceva ireal. Spui că te-ai săturat să fii tratată ca ultima dintre frumuseţile sudului, ca o femeie lipsită de gândire? în acest caz nu te mai comporta aşa cum faci acum şi ia viaţa în piept. Nu poţi să stai aici să jeleşti la nesfârşit văzând cum se duce averea tatălui tău.

— Am veşti proaste, Sam, cred că Annie se mărită cu Eldon.

— Este imposibil.

— Va fi o ceremonie restrânsă, din cauza decesului recent al tatălui ei. Va avea loc peste trei zile. Deja au solicitat licenţa.

— La naiba! strigă Sam disperat. Will, ajută-mă să intru la ea, indiferent cum.

Annie stătea la masa din bucătărie, încă îmbrăcată în capot, repetând tot ce avea de

făcut înainte de sosirea oaspeţilor. Se simţea foarte obosită.

— Iubito, ia puţină prăjitură, o rugă Vera, n-ai mâncat nimic. Oricum, aş vrea să stau puţin de vorbă cu tine Annie, dar ai fost atât de îndurerată că…

— Te ascult, îi spuse Annie, spre uimirea Verei.

— Ştiu că te învinuieşti pentru moartea tatălui tău, dar n-a fost vina ta. Tatăl tău are de mulţi ani probleme cu inima. Atacul pe care l-a suferit n-a fost rezultatul faptului că nu te-ai măritat tu cu Eldon.

— Eşti sigură, Vera?

— Domnul Hartford lua de câţiva ani nitroglicerină. Mai multe persoane ştiau asta, dar le-a interzis să-ţi spună. Am vrut să-ţi spun asta chiar de la înmormântare, dar Eldon mi-a interzis să-ţi vorbesc. Ca şi când el…

— Ca şi când ce, Vera?

— Se comportă ca şi cum ar fi stăpânul averii tatălui tău, Annie. M-a pus să verific ca anumite convorbiri telefonice să nu ajungă la tine. M-a ameninţat că mă concediază fără să-mi plătească salariul.

Nu-mi place de loc tipul ăsta după cum bine ştii, dar în ultimul timp nu m-am simţit prea bine şi n-am avut puterea de a-i rezista. Dar nu te pot lăsa să te căsătoreşti cu el fără să-ţi spun tot ce ştiu.

— Aşa a spus Eldon, c-o să te concedieze? Ce fel de convorbiri mi-a interzis? Erau legate de companiile tatei?

— Convorbirile pe care le-a interzis cu desăvârşire veneau de la un oarecare domn Sam Ballard.

— Deci Sam m-a căutat?

— De cinci – şase ori pe zi, după înmormântarea tatălui tău. Ba chiar a trimis poliţia aici acasă, dar Eldon a declarat că nu ai niciun fel de probleme, ci doar ai nevoie de linişte şi de odihnă. Un detectiv particular a încercat să pătrundă în casă, dar a fost prins.

— Vera trebuia să-mi fi spus…

— Am încercat, dar nu păreai în toate minţile. Nu făceai altceva decât să dormi şi să plângi. Am fost foarte îngrijorată din cauza ta, dar Eldon m-a asigurat că o să-ţi revii. După părerea mea ai dormit prea mult, este momentul să-ţi revii.

— Vera, tu ai luat flaconul cu tranchilizante din camera mea?

— Care flacon, draga mea? N-am văzut niciun fel de medicamente acolo.

— Cred că ai dreptate, Eldon mi-a pus ceva în ceai. Era mereu cu mine dimineaţa la ceai, iar seara trecea din nou la o cafea. A vrut să mă ţină permanent în starea asta de ameţeală să nu văd ce se întâmplă. Să devin tot mai dependentă de el. Să mă mărit cu el. Te rog spune paznicilor să nu-i mai permită lui Eldon să între, sub niciun motiv. Să cheme poliţia dacă insistă. Vera ridică receptorul:

— Au început să aducă florile.

— Deja? Nicio problemă, spune-le să le livreze la casa de copii din apropiere. Acum, trebuie să mă îmbrac cât mai repede. Dar mai întâi o să-l sun pe Eldon să contramandez nunta. Dacă face scandal o să anunţ presa şi poliţia şi o să-l acuz că m-a drogat cu tranchilizante în tot acest timp. Mi se pare ciudat că n-a venit în dimineaţa asta, poate că în opinia lui nu mai am nevoie de hapurile lui căci astăzi trebuia să aibă loc căsătoria.

Sam ducea un buchet de flori în braţe spre camera de zi care se afla în spatele casei. Will, venea în spatele lui cu un coş cu flori.

— De ce naiba ai adus coşul ăsta?

— Am fost la toate florăriile din oraş şi am luat tot ce era la preţ redus.

— Ascunde-o undeva, este oribilă. Eu o să mă strecor sus ca s-o găsesc pe Annie. Tu, continuă să aduci flori. Sam urcă scara dar nu ştia unde se afla dormitorul lui Annie. Deschise mai multe uşi, dar încăperile erau goale. La un moment dat auzi muzică dintr-una din aceste încăperi şi se îndreptă într-acolo. Nu ştia cum va reacţiona Annie la vederea lui. Auzi zgomotul făcut de duş şi-şi spuse că era cazul să încerce şi acolo.

Annie nu auzea nimic pentru că şamponul îi intrase în ochi şi urechi, dar un al şaselea simţ îi spuse că nu mai era singură în baie. Îşi dăţi ochii gândindu-se că poate Eldon voia să-i mai facă ceva care s-o scoată din circuit, dar în acel moment, când deschise gura să ţipe, cineva îi puse mâna la gură, apoi ceva, ca o pătură fu aruncat peste ea. Fără niciun cuvânt un bărbat o luă în braţe şi începu să coboare scările cu ea. Apoi,

Sam, căci el era, o trecu de poartă şi o puse în maşina în care aştepta Will gata să pornească. Dar Sam se gândi în acel moment că fata nu putea respira şi trase repede pătura, scoţându-i şi căluşul din gură. Cu ochii încă închişi, Annie dădu să ţipe, dar Sam îi acoperi gura cu sărutări. Annie deschise ochii uimită.

— O, Sam, tu eşti! zise ea fericită.

— Vezi, ţi-am spus eu că şi ea este înnebunită după mine? îi spuse Sam lui Will care privea scena cu ochii cât cepele.

În acel moment Annie îl plesni cu toată forţa peste faţă.

— Aşa e ea, cam schimbătoare uneori, mai reuşi Sam să îngaime.

— Sam Ballard, cine naiba ţi-a permis să te strecori în baia mea şi să mă sperii? Am crezut că Eldon vrea să mă răpească. N-ai putut aştepta să mă îmbrac şi după aceea să mă răpeşti?

— Iubito, n-am ştiut dacă vei vrea să vii cu mine. Nu mi-ai răspuns nici la telefoane, nici la scrisori.

— Îmi pare rău Sam, dar n-am primit nicio scrisoare, ca să nu mai vorbim de telefoane.

— Dar când am auzit că te măriţi cu Eldon, mi-am ieşit din minţi. Când te caută omul tu eşti pe cale de a te mărita cu altul. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că şi eu aş fi un soţ bun?

— O, dragul meu, de abia aştept să mă mărit cu tine. Dar deocamdată trebuie să dau un telefon acasă. Vera răspunse cu un glas disperat, iar Annie o asigură că totul era în ordine. După aceea îl sună pe Eldon:

— Ascultă bine ce-ţi spun acum, Eldon. Nu mă mărit cu tine. Când acesta începu să protesteze, Annie îi spuse: taci şi ascultă-mă. Să nu te mai apropii de casa mea, ai înţeles? Am dat ordin paznicilor să tragă. Annie închise şi se prăbuşi lângă Sam.

Capitolul 14

Era o zi perfectă pentru o cununie; soarele strălucea, aerul era proaspăt. Frunzele toamnei poposeau o clipă în aer apoi erau luate de vântul care aducea cu el fumul de la coşurile caselor. Frunzele astfel răscolite cădeau apoi sub picioarele celor care intrau în biserică.

Annie îmbrăcase un costum alb de lână,

iar Sam un costum bleumarin. Pe când se aflau în biserică şi schimbau jurăminte de căsătorie Annie simţi că nu fusese nicicând mai fericită. Era înconjurată de cei mai buni prieteni. Printre ei se afla şi Carl Yeager avocatul tatălui ei căruia îi ceruse să vândă toate companiile acestuia ca şi proprietăţile. Nu voia să se mai simtă împovărată cu ele. Nu ştia deocamdată ce va face cu banii, poate va cumpăra vite, iar ea şi Sam vor deveni fermieri. Poate cu ei va face ceva bun şi pentru orăşelul în care trăiau: o sală de spectacole, un teatru. Voia să-i răsplătească pe cei care îi arătaseră atâta dragoste.

Lillian aflată lângă ea, îşi mai netezise ridurile şi se îmbrăcase cu o rochie ale cărei falduri îi aminteau lui Annie de ceva de la magazinul de mâna a doua. Desigur, ea îi făcuse modificările de rigoare ca să nu mai poată fi recunoscută de proprietară. Darla, îmbrăcată într-o rochie scurtă cu lalele şi pălărie asortată, îi făcea semne disperate să-l calce pe Sam pe picior. Kazue şi Inge erau scăldate în lacrimi. Vera şi Sneddley, şoferul familiei priveau cuplul cu multă

dragoste.

Annie se întoarse spre Sam şi-l privi cu toată dragostea ei. După ce o răpise din propria ei casă el şi Martha o hrăniseră cu toată grija, o puseseră pe picioare, dar o şi duseseră la un doctor care să constate dacă nu cumva medicamentele administrate de Eldon aveau efecte secundare. Sosi şi momentul în care ea puse verigheta pe degetul lui Sam. La rândul lui el o privi cu dragoste şi-i promise s-o iubească şi să aibă grijă de ea.

— Vă declar soţ şi soţie, încheie preotul. Puteţi săruta mireasa.

Sam nu mai aşteptă şi o luă în braţe.

Epilog

După şaisprezece luni

Annie abia îşi terminase agenda întâlnirilor de dimineaţă, când auzi zgomot afară. Închise registrele pe care le avea pe birou şi începu să-şi descheie bluza. Sam intră în încăpere. Ducea în braţe un sugar dolofan de vreo cinci luni, un urs de pluş şi o pungă de pampers.

Annie îi zâmbi chipeşului ei soţ, care abia

reuşea să între pe uşă cu copilul şi celelalte lucruri pe care le căra. Annie îl adora ca şi pe puştiul pe care-l ducea în braţe.

— Dă-mi-l pe Sammy junior, este ora la care trebuie să mănânce, zise ea ridicându-se de la biroul la care lucrase. Sam îi dăduse fostul lui birou de avocatură, la care renunţase pentru că se apucase să crească vite, iar Annie care îşi luase licenţa în contabilitate îl folosea ca birou şi loc în care îşi alăpta copilul. Sam şi Martha aveau grijă de Sammy în momentele în care Annie avea întâlniri de afaceri. Annie se afla tocmai în faza în care trebuia să treacă la diversificarea alimentaţiei, dar nu putea renunţa la intimitatea care se crea cu micuţul în momentul în care îl alăpta. Îi plăcea să fie mamă şi soţie. Sam se aşează în faţa ei cu o privire care exprima atâta dragoste. Se bucurase de fiecare zi de când aflase că Annie va fi mamă, privind pântecele ei care se umfla de la o zi la alta.

— Ce face micuţa noastră mamă? o întrebă el.

— Foarte bine, îi răspunse ea bărbatului pe care îl adora.

— Dar biroul îţi place? Am aşteptat să fiu compensat într-un fel pentru că am renunţat la el, dar văd că recompensa întârzie.

— Ai fost recompensat, iubitule. Ai destule vite pe care să le creşti până la bătrâneţe.

— Asta aşa este. Când am spus că vreau să cresc vite nu m-am gândit că o să am chiar o mie de capete.

— Ți-aș fi cumpărat de două ori pe atât dar ţi-am mai lăsat timp liber pentru cazul în care cineva din acest oraş ar avea nevoie de un avocat bun.

— Mă gândeam că mi-ar trebui şi mai mult pământ pentru ele.

— De ce nu cumperi dragule? Ştii unde sunt banii.

— Pot cumpăra din banii mei iubito, zise Sam, care se încrunta de fiecare dată când venea vorba despre moştenirea lui Annie.

— Sam, nu am vrut să spun asta. Dar tot ce am îţi aparţine. Dumnezeule, unora le-ar conveni să se însoare cu o femeie bogată.

Sam, care-şi mângâia copilul, îi spuse:

— Eu nu sunt unul dintre aceia, Annie. Când m-am îndrăgostit de tine erai o chelneriţă săracă, locuiai într-un

apartament deasupra unui garaj şi mergeai pe bicicletă.

— Sunt aceeaşi, nu m-am schimbat de loc, numai ţie îţi place să mă necăjeşti.

Era adevărat. Lui Sam îi plăcea s-o mai necăjească uneori în privinţa miliardelor ei şi poate că uneori chiar se simţea complexat din cauza banilor ei. Duceau o viaţă simplă iar Annie nu era nevoită să muncească dar o făcea numai pentru că-i plăcea munca ei. Îi spusese deja lui Sam că intenţiona să-şi dea şi masteratul. Sam îşi dorea ca Sammy să aibă fraţi şi surori dar nu avea nimic împotriva acestui proiect, care îi făcea atâta plăcere femeii iubite.

— Annie Ballard te-am dorit de când te-am văzut prima oară.

— Zău? Iar acum când mă ai, ce mai intenţionezi să faci cu mine?

— O să culc copilul şi o să-ţi arăt. Dar vreau să ştii acum când eşti a mea că aş vrea să fim împreună pentru totdeauna.

Sfârşit